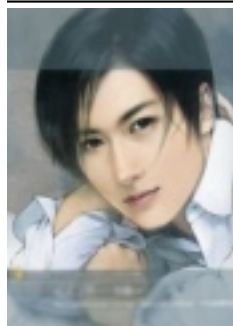

Sếp Ta Mặt Dày Vô Đối

Contents

Sếp Ta Mặt Dày Vô Đối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Khổ Vì Tình	5
3. Chương 3: Khiêu Vũ = Ăn Đậu Hũ	6
4. Chương 4: Công Tác	10
5. Chương 5: Về Nhà	12
6. Chương 6: Xem Mắt	15
7. Chương 7: Trốn Chạy	18
8. Chương 8: Kết Quả Của Việc Bỏ Trốn Là...	21
9. Chương 9: Hà Khả Khả Kết Hôn	26
10. Chương 10: Happy Ending	30

Sếp Ta Mặt Dày Vô Đối

Giới thiệu

Bảy năm sau khi từ nước ngoài trở về nước anh trở thành sếp của cô, không hiểu sao cô vẫn yêu người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-ta-mat-day-vo-doi>

1. Chương 1

- Chúng ta chia tay đi. Đặng Tiểu Tinh nói
- Em thật sự muốn chia tay? Lăng Ngạo Tuấn hỏi.
- Đúng vậy. Em đã nghĩ kỹ rồi, anh đi nước ngoài của anh, em tiếp tục việc học của em. Em sẽ không chờ anh đâu. Đặng tiểu Tinh nói, trong lòng hồi hộp không thôi, cô không phải thật sự muốn chia tay, chỉ là hi vọng anh có thể vì cô mà thay đổi quyết định.

Lăng Ngạo Tuấn trầm ngâm giây lát, anh nhìn Đặng Tiểu Tinh thật lâu như muốn khắc sâu hình ảnh của cô vào tim.

Một lúc sau anh nói:

- Vậy cũng tốt, anh không biết khi nào thì mình sẽ trở về, anh cũng không mong muốn em phải chờ đợi anh. Như anh cũng sẽ không chờ đợi em.

Đặng Tiểu Tinh thoáng chấn động, thì ra trong lòng anh từ lâu đã có chủ ý, anh không nghĩ sẽ chờ đợi ngày quay về với cô. Anh luôn như vậy, luôn ích kỉ. Đặng Tiểu Tinh cười nhạt, cô tự mắng bản thân mình ngu ngốc, còn vọng tưởng anh sẽ vì cô mà lưu lại, hoặc ít nhất cũng cho cô 1 lời hứa hẹn, để cô yên tâm chờ đợi ngày anh quay về.

Tim rất đau, như bị 1 bàn tay bóp chặt lại, đau như đang bị cắt mất từng thớ thịt trên người. Cô cố kìm nén không cho nước mắt trào ra, cô thề với với lòng, cô sẽ không bao giờ khóc trước mặt anh 1 lần nào nữa.

- Anh cũng đã tự có chủ ý. Ngừng lại hồi lâu cô lại nói tiếp. – Vậy... Em đi đây, có lẽ ngày anh đi em không tiễn được, em còn nhiều báo cáo chưa làm xong. Chúc anh lên đường bình an.

Nói xong cô xoay người bước đi. Cô như đang muốn trốn khỏi thứ gì đó, bước chân ngày 1 nhanh. Nhớ đến lời của Khả Khả lúc trước có nói: “nếu đã quyết định đá người ta thì chính mình phải mạnh mẽ.” Đặng Tiểu Tinh ngẩng cao đầu, tay nắm chặt, cước bộ dần cũng bình thường trở lại. Người kia vẫn không nói gì, 1 câu nỉu kéo cũng không, Đặng Tiểu Tinh siết chặt lòng bàn tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng cái đau này vẫn còn kém xa cái đau trong tim cô hàng vạn lần. Nước mắt rơi như mưa, cô cắn chặt môi cố không bật ra tiếng khóc.

Cô cảm giác con đường về kí túc xá hình như dài hơn mọi khi, thời gian cũng dường như trôi rất chậm, rất chậm, có lẽ thượng đế muốn cô từ từ gặm nhấm nỗi đau này.

Vừa về đến kí túc xá, cô nhìn thấy Hà Khả Khả đang đợi cô ở trước cửa, ánh mắt nhỏ nhìn cô như thấu hiểu thứ gì đó, Hà Khả Khả tiến đến bên cạnh bạn, Đặng Tiểu Tinh ôm chầm lấy Hà Khả Khả, nước mắt rơi như mưa. Hà Khả Khả ôm cô thật chặt như muốn tiếp thêm sức lực cho bạn, nước mắt cũng rơi theo, 2 cô gái cùng ôm nhau khóc. “Chỉ 1 lần này thôi, cô chỉ khóc lần này nữa thôi” Đặng Tiểu Tinh thầm nhủ.

Ngày anh đi cô đi không tiễn, cô đã nói, từ nay 2 người không còn quan hệ, đã là 2 con người xa lạ, cô nhìn lên bầu trời như đang chờ đợi 1 thứ gì đó. Phía xa xa 1 chiếc máy bay đang cất cánh, nó mang theo anh cùng tình yêu của cô đi mất. Cô lặng lẽ nhớ lại hình bóng ấy, nước mắt lại tuôn rơi.

Chương 1: Gặp lại

Bảy năm sau.....

- Trợ lý Đặng, nghe nói hôm nay sếp mới sẽ về nhậm chức có phải không? nữ đồng nghiệp A hỏi.

- Thật không? Nghe nói Sếp mới đẹp trai lắm, lại là con trai của sếp lớn tiền nhiệm, có phải vậy không? Nữ đồng nghiệp B nói xen vào.

Đặng Tiểu Tinh vừa vào phòng nghỉ định pha 1 tách cà phê, cà phê chưa kịp pha đã bị đám nữ đồng nghiệp vây lấy.

- Tôi cũng không rõ nữa. Đặng Tiểu Tinh trả lời.

- Ấy, cô là trợ lý của tổng giám đốc, cô không rõ thì bọn chúng tôi còn ai rõ nữa đây. Lần này là nam đồng nghiệp nói.

Đặng Tiểu Tinh chỉ cười cười rồi trở về phòng làm việc của mình.

3 năm qua, nhờ vào nỗ lực hết mình cùng khả năng làm việc vượt trội, cô từ 1 nhân viên trợ lý của giám đốc bộ phận kế hoạch, cô đã nhanh chóng thăng cấp thành trợ lý của tổng giám đốc.

Giám đốc rất tốt, tuy là tổng giám đốc của 1 công ty lớn, thoát nhìn có vẻ nghiêm khắc, nhưng tiếp xúc rồi mới biết, ông năm nay hơn 70 tuổi tóc đã bạc gần hết, do máu không tốt nên tóc bạc sớm vì vậy nhìn ông có vẻ

già trước tuổi. Ông rất tốt bụng, lại hiền hòa, cô lúc nào cũng cư xử lễ phép lại cần mẫn và chu đáo, vì vậy giám đốc rất thích cô.

Tuy là quan hệ cấp trên nhưng giám đốc rất thân thiện, thường hay kể cho cô nghe về gia đình của ông. Dường như người già thì luôn cảm thấy cô đơn, hay suy nghĩ vu vơ. Nghĩ vậy nên Đặng Tiểu Tinh luôn vui vẻ hầu chuyện mỗi khi ông tâm sự. Ông kể: vì sự nghiệp nên đến năm ông hơn 30 tuổi mới kết hôn, mãi đến khi 40 tuổi thì con trai lớn mới chỉ được chừng 4, 5 tuổi. Đến khi đứa con út ra đời thì ông cũng đã gần 50. Vợ của ông qua đời vào lúc con trai út của ông mới lên 2, tuy gia đình luôn khuyên ông nên tiến thêm bước nữa để có người chăm sóc cho các con, thương các con còn nhỏ nên ông không đi bước nữa, ở vậy nuôi con. Đến khi các con đã trưởng thành thì ông cũng đã ngoài 60, còn nghĩ gì đến chuyện hôn nhân hôn nhĩ nữa.

Gần đây bệnh tim của giám đốc tái phát ông định lui về nghỉ ngơi dưỡng bệnh, giao công ty lại cho con trai út lãnh đạo. Nghe giám đốc nói con trai ông du học ở Mỹ, vừa mới về nước là ông bắt ngay vào công ty.

Nghe đến nước Mỹ cô lại cảm thấy khó chịu, cái đất nước đã hấp dẫn người ấy, vì nó anh sẵn sàng vứt bỏ cô. Nghĩ đến đây cô lại tự cốc đầu mình, " lại nghĩ bậy nữa, chuyện ấy đã qua lâu rồi, đến giờ mà mà vẫn còn nhớ hay sao?" cô tự nhủ.

Nghĩ lại cô lại thấy mình khi ấy thật quá ngốc và ngây thơ, chỉ mù quáng tin vào tình yêu trẻ con. con người luôn phấn đấu hướng về phía trước, nếu đổi ngược lại là cô bây giờ, trước mắt có 1 con đường tươi sáng như thế thì cho dù có từ bỏ 100 cái tình yêu như thế cô vẫn đồng ý không chút do dự. Đang đắm mình vào ký ức, điện thoại bàn chợt vang lên. Cô nhìn vào dãy số đang hiển thị, lễ phép bắt máy:

- Xin chào chủ tịch?

- Tiểu Tinh cháu qua phòng ta ngay nhé. 1 giọng nói già nua vang lên bên đầu dây, nghe có vẻ rất phấn khởi.

- Vâng ạ. Nói rồi Tiểu Tinh gác máy, chỉnh trang lại đầu tóc, quần áo, rồi đi sang phòng giám đốc. phòng trợ lý của cô chỉ cách phòng của ông 1 cánh cửa, nhưng lối vào lại không cùng nhau.

Đặng Tiểu Tinh đẩy cửa bước vào phòng.

Bên trong phòng, ngoài tổng giám đốc còn có 1 người nữa, người ấy xoay lưng về phía cô, làm cô không thấy được khuôn mặt của anh ta, nhưng dáng người trông rất quen thuộc, Thân hình cao lớn, bờ vai rộng, đôi chân thon dài thẳng tắp, lại thêm bộ vest đen như càn khôn lên nét nam tính của anh. Dáng người của anh còn đẹp hơn cả người mẫu trên tivi, cô đứng lại vài giây, nhưng nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, lễ phép chào giám đốc.

- Cháu đã đến rồi, đến đây, ta giới thiệu. Đây là con trai của ta, từ nay nó sẽ thay ta quản lý công ty, cháu nhớ giúp đỡ nó nhé. Giám đốc nói, khuôn mặt già nua ánh lên vẻ vui mừng và tự hào.

- Vâng ạ. Cô cười với ông và nói.

- Nào, 2 đứa đến đây làm quen đi. Giám đốc nói dứt lời, người kia xoay mặt đối diện với cô, nhìn thấy người kia, nụ cười trên môi của cô dường như đông cứng lại. Trước mặt cô là khuôn mặt mà ngay cả trong mơ cô vẫn còn nhớ tới, người mà cô mãi mãi không thể nào quên được.

Anh thoải mái, cười với cô rồi nói:

- xin chào, từ nay tôi là cấp trên của cô mong cô giúp đỡ. Nói rồi, anh đưa tay ra

Mất mấy giây sau cô mới hoàn hồn, môi nhếch lên, đứng kiễ xỏ giao với khách hàng, chào anh. Lúc tay 2 người chạm nhau, Đặng Tiểu Tinh khẽ run người, chỉ là cái bắt tay bình thường thôi nhưng tim cô vẫn đập liên hồi.

Đặng Tiểu Tinh thầm mắng mình định lực không đủ, chỉ mới như vậy thôi mà tim như được gắn thêm động cơ, cứ đập thùm thụp như muốn lao ra ngoài. Cô nhanh rút tay về, mắt nhìn về hướng khác né tránh ánh mắt của anh.

Lăng Ngạo Tuấn nhìn cô, mắt ánh lên tia sáng kì dị, môi anh khẽ nở nụ cười gian tà.

Đặng Tiểu Tinh theo chân 2 boss lớn, 1 tiền nhiệm, 1 tại nhiệm. Nhiệm vụ hiện giờ của cô chính là hộ tống boss tại nhiệm đi quan sát, sẵn tiện kiêm luôn chức hướng dẫn viên, dắt anh đi khắp nơi, lại còn phải báo cáo cận kề, chi tiết công việc, tình hình của từng phòng ban trong công ty. Việc này đáng lẽ phải do giám đốc từng phòng báo cáo với boss tại nhiệm, nhưng chẳng biết vị boss lớn tiền nhiệm ăn nhằm cái gì, cứ nhiên đề cử cô làm phát ngôn viên thay ấy vị giám đốc phòng ban kia. Nói cái gì là phải khảo sát tình hình thực tế thì mới nhanh chóng nắm bắt được tình hình hiện tại của công ty. Đặng Tiểu Tinh thầm nghĩ: ” Cái này không phải là đang cố vắt kiệt sức lao động của mình hay sao?”

Một mình cô làm công việc của rất nhiều người. Nghĩ lại xem, cái công ty này có biết bao nhiêu phòng ban, nội báo cáo xong hết cũng mất cả 1 ngày, đó là nói với tốc độ nhanh nhất, cô lại còn phải bồi anh đi khắp công ty, miệng đã không ngừng nói, chân cũng không ngừng đi, não cũng không ngừng hoạt động. Cái này không phải là muốn giết chết cô hay sao???

Nhưng việc này cũng chẳng làm khó được cô, Đặng Tiểu Tinh tác phong chuyên nghiệp, vừa giới thiệu vừa tỉ mỉ báo cáo từng chuyên ngành cùng với tình hình hiện tại của từng phòng ban.

Giám đốc của các phòng ban cũng không khỏi thán phục Đặng Tiểu Tinh. Cô có thể báo cáo 1 loạt hết số lượng phòng ban cùng với chuyên ngành công tác và tình hình hiện tại, cùng với kiêm luôn việc giới thiệu các giám đốc và nơi làm việc của bọn họ với boss lớn tại nhiệm. Những việc này nói khó không khó, nói dễ không dễ, chủ yếu là thời gian, thời gian ước lượng để các giám đốc thay phiên nhau báo cáo, sơ sơ cũng hết 1 ngày, việc tham quan công ty và nắm bắt hết tình hình của công ty cũng mất ít nhất 1 ngày nữa. Thời gian dự trù bàn giao hết tất cả công việc cũng mất sơ sơ từ 3 đến 4 ngày, đó là tính với tốc độ nhanh nhất. Cơ mà 1 mình Đặng Tiểu Tinh chỉ hoàn thành hết mọi việc chỉ trong 1 ngày, ngay cả văn kiện báo cáo tỷ mỉ về doanh thu của từng phòng ban cũng đã chuẩn bị chu toàn, công việc 3,4 ngày mới giải quyết xong của mọi người, qua tay Đặng Tiểu Tinh thì rút ngắn lại chỉ còn 1 ngày. Những tướng chỉ có siêu nhân mới chạy kịp, không ngờ Đặng Tiểu Tinh chính là siêu nhân ẩn mình.

Chính Lăng Ngạo Tuấn cũng không ngờ, Đặng Tiểu Tinh lại có thể nói nhiều và nhanh đến vậy, lúc trước khi ở bên cô anh không hề nhận ra. Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, Lăng Ngạo Tuấn vô thức nhìn cô, thấy cô có xu hướng sắp mệt đứt hơi, anh nhân từ dừng lại 1 chỗ. Thấy boss không đi nữa, Đặng Tiểu Tinh thở phào nhẹ nhõm, ra sức hít thở điều hòa lại hô hấp.

Thấy Đặng Tiểu Tinh chu chu đôi môi đỏ mọng, ra sức hít thở, ánh mắt mệt mỏi mờ sương, vì đi nhanh mà vài lọn tóc đã thoát khỏi phạm vi kiểm soát của chiếc kẹp, tóc mây bay lòa xòa trong gió, bộ dáng cô lúc này đúng là quyến rũ chết người. Lăng Ngạo Tuấn nhìn cô đến ngây người, có trời mới biết anh bây giờ muốn hôn cô đến mức nào.

Sau khi chia tay với Đặng Tiểu Tinh, anh không ngày nào không nhớ đến cô, mặc dù anh đã thử quen rất nhiều cô gái, nhưng không ai có thể lấp đầy trái tim anh, con tim anh lúc nào cũng khắc sâu hình bóng của cô, sâu đến mức anh không thể dung nạp thêm bất cứ người nào khác.

Lúc gặp lại cô trong công ty anh đã cố gắng hết sức, kìm nén chính bản thân không nhào tới ôm chầm lấy cô. Bây giờ đi cạnh cô, lòng anh ngập tràn hạnh phúc. Anh nhớ cô đến phát điên nhưng không dám về nước tìm cô. Anh sợ, sợ sẽ nhìn thấy cô bây giờ đang ở trong vòng tay của 1 người đàn ông khác. Nếu bệnh của ông bố không tái phát, anh nghĩ cả đời cũng sẽ không về đây. May mắn sao khi vừa về đến nơi liền gặp được cô, cô vẫn xinh đẹp như ngày nào, lại thêm vài phần quyến rũ, càng có tư vị của phụ nữ hơn.

Đặng Tiểu Tinh sau khi hô hấp bình ổn liền len lén nhìn Lăng Ngạo Tuấn, phát hiện anh đang nhìn mình bằng ánh mắt nóng rực, cô thoáng run người, bất giác lùi về sau vài bước.

Nhìn thấy hành động này của Đặng Tiểu Tinh, Lăng Ngạo Tuấn cười đến rục rịch, Lăng Ngạo Tuấn tâm tình tốt đến đâu thì Đặng Tiểu Tinh xấu đến đấy. Cô lo sợ không biết trong đầu anh đang nghĩ gì, cái kiểu cười gian tà cùng ánh mắt ái muội của anh nhìn cô làm cô phát run, Lăng Ngạo Tuấn bây giờ trông thật đáng sợ, không giống với anh trước kia luôn ôn nhu như nước, đặc biệt là không có cái kiểu cười đáng sợ như khi này.

Trong lòng Lăng Ngạo Tuấn thầm tính toán: ” Hiện tại không phải thời cơ tốt để quăng lưới, cô ấy hiện giờ đang cảnh giác cao độ đối với mình, đành phải chờ cô ấy buông lỏng phòng bị rồi mới tấn công.” Nghĩ

đến đây, Lăng Ngạo Tuấn lại nhìn Đặng Tiểu Tinh, mặt đầy vẻ nuối tiếc, bất giác nói một câu không đầu không đuôi:

- Đành chờ sau vậy.

Nói xong anh lại tiếp tục đi, Đặng Tiểu Tinh ngu ngơ, chẳng hiểu anh đang nói gì, chân vẫn tự giác đi theo sau anh, miệng lại bất giác tiếp tục giới thiệu và báo cáo.

2. Chương 2: Khổ Vì Tình

Tan sở, Đặng Tiểu Tinh mệt phờ cả người, vì nói nhiều mà bây giờ cơ miệng của cô như ngừng hoạt động, cổ họng cũng khấp khấp nói không ra hơi, chân vì đi nhiều cũng đau âm ỉ, đầu cũng ong ong lên.

Cô lê cái thân xác mệt mỏi xuống tầng hầm lấy xe.

Vừa bước xuống tầng hầm, Đặng Tiểu Tinh liền được chứng kiến 1 cảnh tượng hết sức thú vị.

Phía dưới tầng hầm, Lăng Ngạo Tuấn cùng 1 mỹ nhân đang kéo kéo đẩy đẩy, mỹ nhân thì ra sức bám dính vào người anh ta như kẹo cao su, 2 tay ôm anh thật chặt, còn anh cũng ra sức gỡ cái vôi bạch tuột của cô ra khỏi người.

Như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Lăng Ngạo Tuấn dời tầm mắt ra khỏi mỹ nhân bạch tuột, ánh mắt quét khắp nơi, đến 1 góc gần đó trong tầng hầm, anh phát hiện Đặng Tiểu Tinh đang nhìn mình, ánh mắt cô lạnh như băng.

“Thôi nguy, chuyện với cô ấy còn chưa có tiến triển nay lại xuất hiện 1 vật cản to tướng, nhìn ánh mắt của cô ấy, không hiểu làm mới là lạ.” Anh nghĩ.

Anh cố sức gỡ 2 cánh tay của mỹ nhân bạch tuột đang ôm chặt thắt lưng anh ra, vì anh dùng sức hơi nhiều nên mỹ nhân đau đến nhăn mặt, mấy cái vôi kia cuối cùng cũng buông ra.

Anh hướng về phía Đặng Tiểu Tinh đi đến, ý định muốn giải thích. Đặng Tiểu Tinh nhếch môi, tặng anh nụ cười khinh thường rồi nhanh chóng ngồi vào trong xe, nhấn ga, chiếc xe lao vút ra khỏi tầng hầm.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết anh và mỹ nhân kia là quan hệ gì, nghĩ tới đây 1 cỗ chua xót cùng tức giận len lỏi vào tim cô. Đặng Tiểu Tinh ra sức lắc đầu, ý muốn đem những hình ảnh của anh tống khứ ra khỏi đầu.

Cô cười chua chát khi phát hiện ra bản thân cô đến giờ vẫn còn quan tâm đến anh.

Về đến nhà, cô thả người trên sofa, hình ảnh của anh cùng mỹ nhân kia vẫn cứ lảng vảng trong đầu cô. Cô cười nhạt chính bản thân mình đến giờ vẫn còn nghĩ đến anh. Hồi lâu sau, cô uể oải đi vào phòng tắm.

...

Sau khi Đặng Tiểu Tinh rời đi, Lăng Ngạo Tuấn hung hăng trừng mỹ nhân bạch tuột, nả cô ta 1 tràng dài. Đại khái là anh và cô đã chia tay rồi, không thể trở lại như xưa, rằng anh từ trước đến nay chưa từng có 1 chút tình cảm với cô, bảo cô trở về mỹ.

(anchan: *thở dài* Đàn ông chính là tàn nhẫn như vậy đấy)

Sau khi bỏ lại mỹ nhân bạch tuột đang khóc như mưa trong tầng hầm, anh nhanh chóng lái xe đuổi theo Đặng Tiểu Tinh, nhưng ra khỏi hầm xe mà chẳng thấy cô đâu, anh đành ngậm ngùi trở về nhà.

...

Cả đêm hôm qua Đặng Tiểu Tinh cứ trần trọc không ngủ yên, sáng sớm đứng trước gương, cô phát hiện chính mình với gấu Mèo cũng chẳng khác nhau là mấy.

May mắn hôm nay là ngày nghỉ, không cần phải đi làm, miễn cho việc làm mất hình tượng trước đồng nghiệp.

1 hồi chuông điện thoại vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, nhìn dãy số quen thuộc, Đặng Tiểu Tinh lười biếng, nhấc máy.

- Tiểu Tinh, có muốn đi mua sắm với tớ không? 1 giọng nói thanh thúy vang lên.

- Hửm? Hôm nay đâu phải là lịch mua sắm của cậu, sao vậy, phát tài à? Đặng Tiểu Tinh giọng nói khàn khàn như vịt đẻ, cùng với thanh âm trong trẻo dễ nghe kia là 1 trời 1 vực, ai bảo hôm qua cô nói nhiều quá làm chi, làm hại cổ họng đến bây giờ vẫn đau âm ỉ.

- Anh trai tớ về, phải đi mua sắm ít vật dụng cá nhân cho anh ấy.

- Ừm, cũng được, sẵn tiện xã tress luôn, 30 phút nữa tớ sang đón cậu.

Nói xong Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng thay quần áo, chưa tới 30 phút đã có mặt tại nhà Hà Khả Khả.

Nhìn thấy cặp mắt thâm quầng như gấu mèo của bạn, Khả Khả không khỏi đau lòng, hỏi:

- Công việc nhiều lắm sao? Bộ dạng cậu trông thật là thảm.

Đặng Tiểu Tinh biết bạn lo lắng, cười cười rồi nói:

- Không có, chẳng qua là tối qua ngủ không ngon thôi.

- Ừm, nhưng cũng đừng lao lực quá, chú ý bản thân 1 chút.

Đặng Tiểu Tinh đối với bản tính dồng dãi của bạn mình đã đích thân trải nghiệm nhiều lần, tuy nhiên cô không hề chán ghét tí nào, Hà Khả Khả là lo lắng thật lòng nên mới cảm râm má, tính cô ấy rất rõ ràng, thích là thích, không thích là không, vì thích Đặng Tiểu Tinh nên mới lải nhải như mấy bà thím. Lần này cũng không ngoại lệ, Đặng Tiểu Tinh liền đánh trống lảng hỏi:

- Cậu đã ăn sáng chưa?

- Ai nha, cậu nhắc tớ mới nhớ bản thân vẫn chưa ăn gì, đi chúng ta đi ăn thứ gì trước đã. Hà Khả Khả nói, tay lôi kéo bạn lên xe.

2 cô gái mua sắm thật vui vẻ, không biết rằng ở nơi nào đó có 2 chàng trai đang ra sức mưu tính muốn bắt 2 cô đem về nhà làm của riêng, người ta nói, bình yên trước giông bão chính là áp dụng cho 2 bạn gái của chúng ta đây.

3. Chương 3: Khiêu Vũ = Ăn Đậu Hũ

Sáng hôm nay, Đặng Tiểu Tinh vừa vào tới công ty, ghé ngồi còn chưa ấm liền bị vị tổng giám đốc kia triệu kiến.

Cô thoáng nhúu mày, ngay sau đó vài giây lại khôi phục thần thái ban đầu.

Đặng Tiểu Tinh tao nhã đẩy cửa, bước vào phòng, bộ dáng nhã nhặn tiến đến bàn làm việc, không nhìn anh lấy 1 lần, trực tiếp cúi đầu, bộ dáng như chờ đợi anh ra lệnh.

Đứng đợi gần nửa buổi vẫn chưa thấy anh nói lời nào, cô lo lắng nhìn anh, chỉ thấy anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng mà thâm trầm cứ dán chặt vào người cô, làm cô có chút run sợ, bất giác lui về sau 2 bước.

Hồi lâu sau anh mới thu hồi tầm mắt, lơ đãng hỏi:

- Lịch làm việc hôm nay là gì?

Đặng Tiểu Tinh vốn là định ngồi 1 tý sẽ đến báo cáo lịch làm việc, nhưng là vị tân tổng này lại nhanh như vậy triệu kiến, làm cô còn tưởng anh có việc phân phó.

Sau khi nghe báo cáo 1 loạt công việc, Lăng Ngạo Tuấn mới chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Bữa tiệc thành lập công ty của Đăng Lâm tối nay cô đi cùng.

Đăng Tiểu Tinh hơi sững người, nhưng ngấm lại, lúc trước bác giám đốc nếu tham gia tiệc từng từ các công ty đối tác đều mang cô theo, nên bây giờ cô có theo giúp cũng là việc bình thường. nghĩ vậy Đăng Tiểu Tinh liền nhanh chóng đồng ý rồi xin phép trở về phòng làm việc của mình. “Cùng anh ở tại 1 chỗ, cảm giác thực ngọt ngào”. Cô nhanh chóng tẩu thoát, không kịp để ý đến anh đang nhìn cô cười gian trá.

Buổi chiều, Đăng Tiểu Tinh được cho phép về sớm để chuẩn bị bồi sếp đi dự tiệc.

Sau 1 hồi chiến đấu vật vã cùng đám quần áo và đồ trang điểm, cô hài lòng ngắm mình trong gương.

Nhìn đồng hồ trên tay, mới đó mà đã 7h, cô hối hả cầm lấy áo khoác vắt ngang tay, cùng chùm chìa khóa lao vội ra ngoài.

Trong lúc khóa cửa, cô nghe thấy tiếng xe đỗ ở gần đấy, xoay người lại thì thấy Lăng Ngạo Tuấn, 1 thân âu phục màu đen, từng đường may vừa vặn tôn lên thân hình cân đối quyến rũ của anh, bờ vai rộng vững chãi, đôi chân dài thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú, mắt như ngàn ánh sao sáng đang nhìn cô không chớp mắt.

Đăng Tiểu Tinh hôm nay mặt bộ váy liền thân cổ àu lam bạc, phía sau lại hở lưng hình chữ V, mái tóc dài uốn lượn như sóng biển, buông xõa, che đi phần lưng bị thiếu vải đó. Bên vai còn cài 1 đóa hoa bằng voan màu đen, 1 vài chuỗi ngọc trai được đính vào bông hoa kia vắt lên cái cổ mảnh khảnh xinh đẹp của cô. Bộ váy ôm sát thân hình tuyệt mỹ làm từng đường cong của cơ thể hiện rõ nét. Cô trang điểm nhạt, nhưng rất tự nhiên, trọng điểm nhấn trên khuôn mặt là mắt, làm cho ánh mắt trong suốt như hồ nước mùa thu của cô càng thêm quyến rũ, mùi nước hoa nhàn nhạt ngọt ngào lan tỏa khắp người cô. Cô như được ánh sáng bảo bọc, rực rỡ kiêu sa như nữ thần tôn quý.

Lăng Ngạo Tuấn nhìn đến ngây người, thật lâu sau anh mới hoàn hồn, lại nói:

- lên xe.

Đăng Tiểu Tinh cũng chẳng khá hơn anh là mấy, gần như chết chìm trong bể mị hoặc của anh. “Anh thật đẹp, cái đẹp của người đàn ông trưởng thành, không còn là vẻ đẹp của thiếu niên như ngày xưa nữa.” Cô nghĩ.

Thấy Đăng Tiểu Tinh ngây ngốc anh vịn lần hải lòng, mỉm cười, khuôn mặt lại thêm vài phần rực rỡ. “Hóa ra không chỉ 1 mình anh bị mê hoặc.” Anh nghĩ.

Lại nhìn đồng hồ, đã sắp trễ giờ, anh thoáng nhíu mày, lại nói:

- Lên xe.

Đăng Tiểu Tinh ngây ngốc theo lời anh mà bước lên xe, sau khi thắt dây an toàn xong cô mới hoàn hồn, liền nhanh tay tháo ra, nắm chốt cửa định bước ra liền bị 1 bàn tay to lớn của anh đó ngăn lại.

Anh nhíu mày, hỏi:

- Làm gì thế?

- À, tổng giám đốc, tôi tự đi xe của mình là được rồi. Đăng Tiểu Tinh rút tay ra khỏi tay anh, lui về phía cửa tạo khoảng cách với anh.

Từ lúc gặp lại anh đến giờ, cô chưa 1 lần gọi tên anh, lại luôn tránh anh, giống như anh là loài rắn rết kinh tởm. nghĩ đến đây, Lăng ngạo Tuấn vô cớ tức giận, trừng mắt nhìn cô, gần từng chữ:

- Bảo cô lên xe thì lên xe đi, lo nhiều như thế làm gì?

(anchan: ai nha, anh trách chị sao ko tự trách mình xem từ lúc về nước tới giờ đã nói được câu nói nào ra ôn ra hồn với chị chưa? Hay là toàn lia chị bằng ánh mắt của con sói già nhìn cục thịt)

Đăng Tiểu Tinh thoáng run rẩy, ánh mắt sợ sệt nhìn anh, tay chân cũng chẳng dám nhúc nhích. “ Đáng sợ, anh ta thật là đáng sợ, 1 chút cũng không giống trước đây.”

Lăng Ngạo Tuấn thấy cô đã yên vị, mày thoáng giãn ra, ánh mắt có thêm vài phần ôn nhu nhìn cô, vươn tay thắt dây an toàn giúp cô.

Đặng Tiểu Tinh choáng váng với biểu hiện thay đổi thất thường của anh. Đột nhiên đầu óc thông suốt, cô đưa tay lần nữa tháo dây an toàn. Thầm nghĩ: “Tại sao tôi phải sợ anh? Trong công ty anh là sếp, ra khỏi công ty anh chỉ là tên lưu manh không hơn không kém, tại sao tôi phải nghe lời anh.”

Tháo xong dây an toàn, cô xoay người đẩy cửa xe bước ra, bước nhanh về phía chiếc xe yêu quý của mình.

Vì mọi việc diễn ra quá bất ngờ, một lúc sau Lăng Ngạo tuần mới hoàn hồn, lao ra khỏi xe, chạy đến nắm chặt khuỷu tay của Đặng Tiểu Tinh, kéo cô về phía anh.

Đặng Tiểu Tinh vì bị tập kích phía sau nên không kịp phòng bị, cứ thế cả người ngã vào lòng anh.

“Cô thật mềm và thơm”. Anh ôm cô từ phía sau, gắt gao ôm chặt cô, sẵn tiện ăn chút đậu hũ thơm ngon của cô.

Đặng Tiểu Tinh bị anh ôm vào lòng, giãy giụa mãi mà không thoát, liền hung hăng giẫm đế giày vào chân anh, đôi giày cao gót đế nhọn không chút thương tình nện 1 cái thật mạnh như muốn xuyên thủng đôi giày da mà đâm anh cho chảy máu.

Lăng Ngạo Tuần đau đớn liền nới lỏng vòng tay, Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng gấp cẳng tay lại, thoi 1 cú về phía sau lưng, anh lập tức ôm bụng, nhắm mắt nhìn cô thoát khỏi vòng tay của mình.

Đặng Tiểu Tinh không thèm nhìn anh 1 cái, xoay người hoa hoa lệ lệ đi đến bên xe của mình, ngồi vào xe. Chưa kịp đạp ga chạy đi, liền có 1 bóng người, mở bật cửa xe của cô, lao vào bên trong, anh nhàn nhã ngồi bên ghế phụ.

Đặng Tiểu Tinh đứng hình 5 giây liền nổi giận đùng đùng hỏi:

- Anh, vì sao không tự ngồi xe của mình, vào xe tui làm chi?

Lăng Ngạo tuần giả điên, vẫn ngồi bất động như thổ địa giữ cửa, nhìn cô, chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Đã trễ giờ, thưa trợ lý Đặng.

(anchan: gọi anh nằm vạ lun gọi)

Đặng Tiểu Tinh chán ghét nhìn anh, rồi nhấn ga chạy đi. Cô có thể bỏ mặc anh nhưng không thể bỏ mặc công việc, cô là người có trách nhiệm với nhân dân, với xã hội và với chính bản thân cô. Chính vì thế cô xem anh như người vô hình, còn người vô hình ngồi bên cạnh thì lại vô tư ngắm cô. Xe chạy như bay đến vùng ngoại ô thuộc tập đoàn Đảng Lân nơi diễn ra buổi tiệc.

Tới nơi, Đặng Tiểu Tinh và Lăng Ngạo Tuần cùng nhau bước vào, mặc dù cô vạn lần không muốn nhưng vẫn phải cam chịu.

Không khí thượng lưu choáng ngợp làm Đặng Tiểu Tinh không khỏi nhúm mày.

Các ngọn đèn thủy tinh màu cam như tô vẽ thêm sự xa hoa huyền bí của bữa tiệc, cách bày trí cùng khách quan đến dự, đoán sơ sơ cũng biết chủ nhân của bữa tiệc giàu có như thế nào. Bước vào nơi này như lạc vào khu vườn thủy tinh, mọi thứ được trang hoàng đều làm bằng thủy tinh, ban đêm cùng với ánh đèn càng phát sáng lung linh. Khách quan nếu không phải là người nổi tiếng trong giới làm ăn thì cũng là giới kinh doanh... Bên cạnh các ông hoàng lừng lẫy không thể thiếu các bà hoàng rực rỡ, cả 1 rừng mỹ nhân, mỗi người đẹp 1 vẻ, váy áo đắt tiền, rực rỡ kiêu sa như những bông hoa tươi đẹp.

Đột nhiên, 2 người nam tuần tú, nữ mỹ lệ, bước vào làm không khí náo nhiệt của bữa tiệc thoáng trầm lại, mọi ánh mắt đều dồn về phía 2 người. Sau đó không lâu lại trở về vẻ náo nhiệt như xưa. Chủ nhân của bữa tiệc nhanh tay lẹ mắt anh tuần tiêu sái đi về phía 2 người.

Đặng Tiểu Tinh thái độ hòa nhã, không siểm nịnh chào hỏi anh ta và giới thiệu sếp của mình.

Đảng Lân là tập đoàn lớn, không thua kém gì Lăng thị, nơi cô làm việc. Tổng giám đốc của Đảng lân là người đàn ông anh tuần, trẻ tuổi lại lịch thiệp, ăn nói hòa nhã, cùng bác giám đốc khá là thân thiết mặc dù anh ta trông cũng chẳng lớn hơn Lăng Ngạo Tuần là bao nhưng cái gọi là khí tiết thì quả là 1 trời 1 vực.

Nghĩ tới đây, Đặng Tiểu Tinh Nhúm mi nhìn Lăng Ngạo Tuần, chốc chốc lại lắc đầu rồi bĩu môi.

Lăng Ngạo Tuấn nhìn đến biểu hiện này của cô, tức giận không thôi. “ Cô cứ nhiên khi dễ anh?”

Cổ Ngự Hoài tuần tú lại ôn nhu, là tuýp đàn ông vạn người mơ ước nhưng không tính Đặng Tiểu Tinh, nhìn anh ta cười cô không biết anh ta nghĩ gì, cô sợ nhất là loại người như vậy. Lại nhìn sang Lăng Ngạo Tuấn, Cổ Ngự Hoài vẫn hơn, tuy không biết anh ta nghĩ gì nhưng bộ dáng thư sinh nho nhã cùng ôn nhu của anh ta cũng ăn đứt cái kẻ gọi là “ lưu manh mà giả danh trí thức kia”. Đặng Tiểu Tinh thầm nhận xét.

Nhìn bộ dáng Đặng tiểu Tinh ngắm Cổ Ngự Hoài đến si ngốc, Lăng Ngạo Tuấn tức muốn nổ đom đóm mắt, ôm 1 bụng tức khí, Lăng Ngạo Tuấn hung hăng kéo tay Đặng Tiểu Tinh lôi đi.

(anchan: ta nghĩ đâu đây có mùi dấm nhưng chưa chua lắm thì phải?)

Đặng Tiểu tinh còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, bất ngờ bị anh lôi đi, có chút cụt hứng gắt:

- Anh lôi tôi đi đâu vậy?

- Khiêu vũ. Lăng Ngạo Tuấn trừng mắt nhìn Đặng Tiểu Tinh, gần từng chữ.

Đặng Tiểu Tinh mặt đầy hắc tuyến nghĩ: “không biết anh ta lại ăn nhâm cái gì mà phát hỏa nữa rồi”

Cô leo đèo theo anh vào khu vực khiêu vũ. Mới vừa rồi còn nhạc còn đang sôi động, đột nhiên lại chuyển thành 1 điệu valse trầm ấm nhẹ nhàng.

Đặng Tiểu Tinh, tay trái đặt hờ phía trên bắp tay anh, bàn tay phải to lớn của anh đặt tại tấm lưng trần thon thả mềm mại của cô, tay còn lại bá đạo nắm chặt lấy tay phải của cô, thân hình cô bị anh chèn ép đến dán chặt vào nhau, cô cùng anh lướt từng bước nhẹ nhàng như bay, thân hình lả lướt, phiêu phiêu theo từng điệu nhạc. Tay anh vẫn gắt gao ôm chặt cô. Đặng Tiểu Tinh nhú mày, hỏi:

- Bây, thả lỏng tay 1 chút được không?

Lăng Ngạo Tuấn không trả lời, bàn tay to lớn đặt tại lưng cô bắt đầu không chịu yên phận, sờ soạng lung tung trên người cô.

Đặng Tiểu Tinh đỏ mặt tía tai, trừng to đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu, gần từng tiếng:

- Bỏ móng heo của anh ra khỏi người tôi ngay. Anh cứ nhiên ngang ngược công khai sờ soạng cô trước mặt mọi người như thế?

- Bỏ ra làm sao khiêu vũ được. Lăng Ngạo Tuấn ngả ngón nói, vẫn tiếp tục cùng cô phối hợp, lướt đi trên mặt đất. Anh thầm nghĩ: “ Có cơ hội tốt như vậy, ai lại ngu ngốc bỏ ra chứ, có trách thì trách sao em lại mặc áo hở lưng chứ, khiêu gợi như vậy, muốn trêu ong dụ bướm sao? Phải trừng phạt em mới được.” Chính vì như thế nên bạn Lăng Ngạo Tuấn rất hăng hái, ra sức ăn đậu hũ của bạn Đặng Tiểu Tinh. Mà căn bản là không ai nhìn thấy Lăng Ngạo Tuấn đang làm gì vì mái tóc dài của cô đã góp phần thành công trong việc “ bao che tội phạm làm chuyện ác trong bóng tối”

Những bước xoay giữa người điều luyện, khiến thân thể của 2 người dính sát vào nhau, Đặng Tiểu Tinh tìm đập chân run, mặt đỏ tới mang tai, không những thân thể dính sát vào anh mà lưng còn bị anh sờ qua vuốt lại. Cô không thở dốc mới lạ.

Hết bài nhạc, cô mừng như điên, rút tay về, dự định rút lui. Anh đương nhiên biết ý đồ của cô, tay càng nắm chặt tay cô hơn. Thầm nghĩ: “ Đậu hũ ngon như thế ngu gì buông”.

Đặng Tiểu Tinh khiêu vũ cùng với anh hết vòng này đến vòng khác, mà anh căn bản là có thực tâm khiêu vũ đâu chứ, toàn lợi dụng cơ hội ăn đậu hũ của cô. Sức chịu đựng đã đến giới hạn, cô trừng mắt nhìn anh, chân giơ lên, giẫm mạnh 1 cái không thương tiếc. Rốt cục vẫn là không trúng, anh vì rút kinh nghiệm đợt trước nên luôn phòng ngừa cô.

Đặng Tiểu Tinh thực sự phát hỏa, mắt long lên, cắn răng gần từng tiếng:

- Anh không buông tôi ra, đừng trách tôi không khách sáo.

Mắt thấy Đặng Tiểu Tinh đã thực sự tức giận, anh không ngu dại gì lại đùa thêm, rất biết điều buông tay.

Cô mặt hầm hầm nhìn anh như thể anh thiếu nợ cô từ kiếp trước, lườm anh 1 cái rõ dài rồi tự mình tìm đại 1 góc mà từ từ dập hỏa.

(anchan: mà chắc là ảnh thiếu nợ chị từ kiếp trước thật đấy)

Anh bị cô bỏ mặt, có chút buồn rầu, đang chuẩn bị âm thầm tự kiểm điểm bản thân xem mình có phải là đã đùa quá đáng hay không? Chưa kịp tự kiểm, anh đã bị 1 đám mỹ nhân bu quanh. Anh chật vật, không biết đối phó đám nữ nhân này ra sao thì liếc thấy ai đó đang nhìn anh, bộ dạng như đang phát hỏa, lại nhìn lại đám nữ nhân bên cạnh, khóe môi cong lên 1 đường tuyệt mỹ, anh cười gian tà.

Đặng Tiểu Tinh đang bực dọc vì sự việc lúc nãy, bây giờ nhìn thấy anh đang vui vẻ với đám nữ nhân kia, đột nhiên cảm giác miệng đắng đắng, chốc chốc lại dâng lên 1 cổ chua xót.

(anchan: lại là giấm chưa chua. Ta thích dấm chua cơ)

- Tôi có thể hân hạnh mời cô nhảy 1 điệu không? Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh quanh cô.

Đặng Tiểu Tinh thoáng nhú mày, lại nhìn sang bộ dạng sung sướng khi được tán dóc cùng người đẹp của Lăng Ngạo Tuấn, cô không cần suy nghĩ liền gật đầu cùng người kia.

Mắt thấy Đặng Tiểu Tinh cùng 1 nam nhân khác khiêu vũ, Lăng Ngạo Tuấn mắt như có lửa, cảm giác không thể tách 2 người kia ra, cô cứ nhiên ở trước mặt anh mà khiêu vũ cùng người khác?

Đặng Tiểu Tinh liếc thấy anh đang trừng mắt nhìn cô, đột nhiên trong lòng cảm thấy vui vẻ lạ thường, hướng anh tặng 1 nụ cười phong tình vạn chủng.

Mắt Đặng Tiểu Tinh sáng lạng bao nhiêu thì Lăng Ngạo Tuấn tối đen bấy nhiêu.

4. Chương 4: Công Tác

Từ sau sự kiện khiêu vũ, Đặng Tiểu Tinh phòng Lăng Ngạo Tuấn còn hơn phòng trộm. Lúc nào cũng giữ khoảng cách 1m với anh, biết chính mình đã “đã thảo kinh xà” Lăng Ngạo Tuấn vì suy tính cho tương lai nên cũng “án binh bất động”.

(anchan: 2 cụm từ nằm trong ngoặc kép ta nghĩ rất quen thuộc và thông dụng với các nàng rồi nhĩ, vì vậy ta không giải thích nhá, tự nhiên ta lại có hứng muốn dùng thành ngữ, mặc dù ta mù tịt về mấy cái thành ngữ 4 chữ này)

Chỉ dùng ánh mắt lang sói nhìn cô như nhìn cục thịt, chính cô cũng cảm nhận được ánh mắt khủng bố kia nên lúc không có việc liền tránh anh như tránh ôn thần.

Nhưng chuỗi ngày an toàn cũng chẳng được bao lâu.

Hiện giờ Đặng Tiểu Tinh đang ngồi trên máy bay, mà người ngồi cạnh cô không ai xa lạ chính là vị “ôn thần” mà cô tránh hoài vẫn không thoát Lăng- Ngạo- Tuấn.

Chính xác là 2 người họ đi công tác. Đối tác bên Nhật có ý muốn hợp tác làm ăn cùng Lăng thị, chính vì vậy mà Đặng Tiểu Tinh và Lăng Ngạo Tuấn phải đích thân ra tay, bay tận sang Nhật để đàm phán.

Tuy lòng đề phòng Lăng Ngạo Tuấn chỉ có tăng chứ không giảm nhưng hiện tại cô không lo lắng cho lắm, bởi Lăng Ngạo Tuấn là người “công tư phân minh”.

Anh sẽ không giở trò với cô trong lúc làm việc.

(anchan: trong lúc làm việc Tuấn ca sẽ không giở trò, thế sau khi hết việc thì thế nào nhĩ? *chớp chớp mắt*)

Vừa xuống sân bay người của Tập đoàn Takashima đã đợi 2 người từ sớm, đưa 2 người đến khách sạn sang trọng nhất Kyoto nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, 2 người cùng tổng giám đốc tập đoàn Takashima bàn bạc về vấn đề hợp tác. Rất nhanh sau đó hợp đồng được ký kết.

Tối hôm đó chủ tịch tập đoàn Takashima tổ chức tiệc tẩy trần cho 2 người bọn họ.

Sau khi tẩy trần còn mang 2 người đến 1 phòng trà quán, nơi hoạt động của Geisha ở quận Gion.

Vừa bước vào quán, 1 nữ nhân kiều diễm, mặc kimono màu tím hoa văn anh đào, trang nhã thoát tục tiến về phía họ, cười tươi như hoa hồng trong nắng sớm, nữ nhân kia cúi đầu chào họ, rồi cất tiếng nói thánh thót như chim Hoàng Oanh nói gì đó với ông Takashima. Ông Takashima giới thiệu nữ nhân kia với 2 người bọn họ, hóa ra nữ nhân kia là quán chủ.

Nhìn cách quán chủ tiếp đãi ông Takashima, Đặng Tiểu Tinh đoán ông ta chắc là khách quen ở đây. Cô không rành về tiếng Nhật nên nghe câu được câu mất, nếu Hà Khả Khả mà có ở đây thì không cần phải đoán già đoán non ý tứ của bọn họ.

Bọn họ được đưa đến 1 phòng riêng biệt, nơi đây rất thanh tĩnh và trang nhã, đậm chất truyền thống. Ngồi không bao lâu thì có tiếng gõ cửa, quán chủ tao nhã đẩy cửa, cười với bọn họ, rồi tiến vào phòng, theo sau cô ta còn có 5 nữ nhân khác, cách ăn mặc cũng gần giống nhau, đầu bọn họ được vấn cao, xung quanh còn cài thêm rất nhiều trâm cài rũ dài đến trán, mặt đánh phấn trắng, môi đỏ tươi, mặc kimono màu sắc trang nhã, dây thắt lưng dài gần chấm đất. Họ xinh đẹp mịn màng lòng người, đáng yêu và thanh nhã như những con búp bê bằng sứ, từng động tác, cử chỉ, cách ăn nói đều không thể chê vào đâu. Dường như tất cả những lời lẽ hoa mỹ nhất được tạo ra chính là dành cho họ.

Đặng Tiểu Tinh nhìn đến ngây người. Lăng Ngạo Tuấn nhìn thấy biểu hiện đáng yêu này của cô, môi bất giác nở 1 nụ cười yêu chiều.

Quán chủ tiến đến ngồi cạnh ông Takashima, rót rượu cho họ, động tác tao nhã đẹp như tranh, 2 trong số 5 geisha kia đến ngồi cạnh Lăng Ngạo Tuấn. 3 người còn lại tiến đến cái bục gần đó, trình diễn những điệu múa truyền thống.

Vì Lăng Ngạo Tuấn biết tiếng Nhật nên việc giao tiếp không gặp trở ngại, anh và ông Takashima nói chuyện rất ăn ý.

Đặng Tiểu Tinh mãi lo ngắm các geisha múa, cũng chẳng để tâm đến 2 người đàn ông kia làm gì, tuy vậy nhưng những gì họ nói, cô cũng nghe và hiểu được đôi chút.

Thì ra ông Takashima là người bảo trợ cho quán chủ (anchan: đại loại chính là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông duy nhất có được thân thể của geisha, tuy nhiên còn tùy vào sự quyết định của geisha có đồng ý làm bạn tình của người bảo trợ hay ko. Người bảo trợ chăm lo các vấn đề tài chính cho geisha suốt đời, họ không nhất thiết phải lấy nhau, họ có thể đã có vợ và xem geisha như vợ bé)

- Gần đây có 1 số geisha vừa vào nghề bọn họ đều xinh đẹp và tài năng hơn người, lại là những geisha mà Sayuri san(tên của quán chủ) ưng ý nhất trong số những geisha mà cô ấy đã dạy. Lăng tổng có thể chọn vài người, làm người bảo hộ của họ. ông Takashima nói, tay choàng qua eo Sayuri san, kéo cô sát lại người ông.

Sayuri san cười đến kiều mị, 2 tay đỡ lấy bình rượu, rót thêm vào đĩa của ông.

- Cám ơn ý tốt của ông Takashima, nhưng tôi đã có bạn gái, chỉ muốn bảo hộ cho cô ấy, không thể dung nạp thêm bất kỳ ai nữa. Lăng Ngạo Tuấn nói, ánh mắt thâm tình nhìn Đặng Tiểu Tinh đang chăm chú nhìn geisha múa.

Nhìn thấy biểu hiện này của Lăng Ngạo Tuấn, ông Takashima cười đến thích thú, nói:

- Không cần nghi cũng biết người mà Lăng tổng muốn bảo hộ chính là cô trợ lý xinh đẹp có phải không?

Lăng Ngạo Tuấn không nói, chỉ cười, ánh mắt nhìn cô lại thêm vài phần ôn nhu.

Sau 1 hồi rượu trà đến khuya, cuối cùng Lăng Ngạo Tuấn cùng Đặng Tiểu Tinh cũng về tới khách sạn.

Hôm nay Lăng Ngạo Tuấn rất lạ, anh cứ nhìn Đặng Tiểu Tinh mãi. Ánh mắt nóng bỏng của anh dán chặt lên người cô, làm cô cứ thấy khó chịu, bứt rứt như thế nào ấy.

Vừa đặt chân tới khách sạn, cô đi như chạy tới thang máy, mong sao có thể trở về phòng càng sớm càng tốt, tránh cho bản thân bị cái nhìn của anh thù chấy.

Vì trời cũng đã khuya nên khách sạn khá vắng, 1 cái thang máy to như vậy nhưng chỉ có cô và anh trong đấy.

Lăng Ngạo Tuấn biết cô đang lo lắng vì điều gì, chỉ nhìn cô cười tà tếu, vì thang máy không có người nên thuận tiện cho việc ai đẩy muốn thực thi ý đồ xấu xa.

Anh cười tà nhìn cô, người cứ nhích dần về phía cô, anh nhích 1 bước thì cô lùi 1 bước, cứ thế cho đến khi cô bị dồn đến góc tường. Lăng Ngạo Tuấn 2 tay chống lên tường, giam Đặng Tiểu Tinh trong lòng, Đặng Tiểu Tinh nhìn anh đến ngây dại, tim đập loạn tụa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Anh... Có thể tránh ra 1 chút được không, chật quá. Đặng Tiểu Tinh nói, tay đẩy Lăng Ngạo Tuấn ra, nhưng không xi nhê, anh vẫn như cũ, thân thể ngày càng ép sát cô.

- Không thích. Lăng Ngạo Tuấn chậm rãi nhả ra từng chữ, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chằm chằm.

Khuôn mặt tuần tú ngày càng gần cô hơn, từng hơi thở nóng bỏng mang theo chút men rượu phả vào mặt cô. Đặng Tiểu Tinh bắt giắc đỏ mặt, tim đập loạn liên hồi.

Cô cảm giác cơ thể mình đang có xu hướng nóng lên, hơi thở cũng dồn dập, ngất quăng.

Khuôn mặt cực đại của Lăng Ngạo Tuấn đang ngày 1 gần, thậm chí cái mũi cao thẳng tắp của anh đang dán lên mặt cô, đôi môi mỏng khiêu gợi kia chỉ cách môi cô chừng 3cm.

Ngay lúc anh chuẩn bị áp môi xuống môi cô thì thang máy bật mở, Đặng Tiểu Tinh mừng như nhật được vàng, dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra, lao như bay về phía phòng của mình rồi đóng chặt cửa lại.

Cô thở hổn hển, tay vuốt ngực như muốn giữ yên trái tim đang đập cuồn cuộn của mình. Trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh lúc nãy trong thang máy.

Lúc nãy thật sự là cô có chút mong chờ anh tiến tới, nếu cửa thang máy không mở, cô không chắc bản thân sẽ đẩy anh ra.

“ A~~ ta điên mất rồi, tại sao lại mong chờ anh ta hôn chứ? ” Đặng Tiểu Tinh khóc thét, thầm mắng bản thân không có định lực, để bản thân bị yêu nghiệt mê hoặc.

Mà yêu nghiệt bây giờ đang ở phòng bên cạnh lập mưu xem có cách nào nhanh nhất biến cô thành của anh.

(anchan: ta đánh chính 1 chút, geisha không phải là kỹ nữ, họ là những nữ nghệ nhân chân chính, chính xác là bán nghệ không bán thân.

Còn về phần người bảo hộ thì như ta đã giải thích á, chính xác giống như là tình nhân, tuy họ có quan hệ xác thịt nhưng không có quan hệ ràng buộc lẫn nhau. Nhưng họ chính là người đàn ông được quan hệ thân xác công khai với cô, trên lý thuyết không người đàn ông nào ngoài người bảo hộ được phép công khai ăn ngủ với geisha, tuy nhiên geisha có thể từ chối giao thiệp với người bảo hộ trên phương diện chăn gối)

5. Chương 5: Về Nhà

Ngày qua tháng lại, mới đó mà mùa xuân đã đến.

Kỳ nghỉ xuân năm nay, Đặng Tiểu Tinh được nghỉ nhiều hơn mọi năm, lý do: Doanh thu của công ty năm nay cao hơn năm ngoái tận 30%, sếp lớn vui mừng, cho phép toàn bộ nhân viên nghỉ tết ăn mừng ăn sớm.

Thế là sáng sớm hôm nay, mặc kệ cái buổi tiệc ăn mừng cuối năm của công ty, Đặng Tiểu Tinh hăng hái gom đồ, lái xe về quê ăn tết cùng bố mẹ.

Ba cô lúc trước từng mở 1 công ty, khá quy mô nhưng nghĩ tuổi đã cao nên về hưu, cùng mẹ của cô đến cư ngụ tại thành phố X, một nơi khá trong lành, không ô nhiễm như thành phố G nơi cô làm việc. Từ thành phố G đến thành phố X đi xe mất khoảng 2 tiếng. Vì không muốn ba mẹ lo lắng nên mỗi lần có dịp được nghỉ là Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng trở về nhà lần này cũng thế.

Vừa đến trước cổng đã thấy ba mẹ đứng đấy chờ cô, Đặng Tiểu Tinh vui mừng khôn xiết, chạy ngay đến bên cạnh ba, mẹ làm nũng, Đặng ba và Đặng mẹ nhìn con cười yêu thương.

Đặng ba là người đàn ông thành đạt, cả sự nghiệp lẫn gia đình. Ông yêu vợ, yên con hơn cả tánh mạng.

Đặng mẹ là mẫu người phụ nữ hiền thực đoan trang, sống hết lòng vì chồng con.

Vì kết hôn muộn, lúc Đặng ba gần 40 mới lấy Đặng mẹ, bà lúc đấy chỉ mới 29, tuy tuổi tác có chút chênh lệch nhưng 2 người đến giờ vẫn rất ngọt ngào như hồi mới cưới. Bác sĩ từng nói lúc trẻ Đặng ba lao lực quá độ, lại thêm tuổi đã cao, khả năng có con sẽ rất thấp. 2 vợ chồng cùng nhau ra sức cố gắng đến lúc gần 50, xem như là đã tuyệt vọng thì Đặng mẹ lại có thai. Vì vậy mà Đặng ba, Đặng mẹ cưng con như ngọc, muốn gì có nấy, thích sao làm vậy không ai cấm cản. May mắn thay bạn Đặng Tiểu Tinh của chúng ta lớn lên là 1 đứa trẻ ngoan nên bố mẹ cũng đỡ phải đau đầu về vấn đề giáo dục con cái.

...

Chờ bố cất xe xong, Đặng Tiểu Tinh cùng mẹ xách những thứ nhẹ nhàng nhất vào nhà, còn đồ nặng? Để lại cho người đàn ông duy nhất trong gia đình xử lý đi.

Sau khi sắp xếp các thứ xong, Đặng Tiểu Tinh cùng ba, mẹ đi mua sắm các thứ cho ngày tết.

Lúc trước có người từng hỏi cô rằng:

- Mẹ và con gái đi mua sắm là chuyện bình thường, nhưng tại sao lại có cả ba đi cùng?

Lúc đấy Đặng Tiểu Tinh hãnh diện nói rằng:

- Ba ta đi theo để làm lái xe kiêm người xách đồ ẹ con ta.

Lúc đấy có rất nhiều người ngưỡng mộ Đặng Tiểu Tinh có ông bố ga lăng như thế.

2 mẹ con dạo hết gian hàng này đến gian hàng khác, chỉ tội mỗi bố cô, tay xách nách mang, mồ hôi chảy ròng ròng. Một thì mệt nhưng nếu lần sau có đi mua sắm vẫn là không thiếu mặt ông. Nhìn vẻ mặt hờ hờ của con gái khi mua được thứ mình thích cùng vẻ mặt hài lòng của lão bà đại nhân khi thấy con gái vui, mệt nhọc như thế này cũng thấy đáng.

Mua sắm hết sức vui vẻ, Đặng Tiểu Tinh tung tăng tí tởn, tay trong tay cùng Đặng mẹ leo lên xe về nhà.

Tối hôm đó Đặng gia mở tiệc ăn mừng cả nhà đoàn tụ, ăn uống hăng say.

Đặng Tiểu Tinh to xác như thế mà tối hôm đó còn chui vào phòng bố mẹ ngủ cùng.

Không đi làm thì có quyền nướng, bên ngoài mặt trời lên cao tận ba sào mà cô vẫn chưa dậy.

Đặng Tiểu Tinh sau khi ngủ no giấc lười biếng vươn vai, chậm rãi mở mắt.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong thì xuống lầu ăn sáng.

Thấy con đã dậy, Đặng mẹ nhanh chóng dọn bữa sáng cho con.

- Ba đâu rồi mẹ? Đặng Tiểu Tinh lười biếng hỏi.

- Ba con nói mấy ngày trước nhận được tin bạn thân thời đại học đang dưỡng bệnh ở thành phố này, liền đến đó thăm hỏi. Mau ăn sáng đi. Đặng mẹ nhìn con yêu thương nói.

- Dạ.

- Xem con nè đã 26 tuổi đầu mà sau khi thức dậy vẫn còn luộm thuộm như thế. Đặng mẹ vừa nói vừa cầm lược chải tóc cho con.

- Ủa, dù gì con cũng chẳng ra khỏi nhà, cần chi phải ăn mặc đẹp chứ. Đặng Tiểu Tinh miệng ngậm bánh mì, để mặc ẹ chải tóc giúp. Chẳng qua là lúc này quên chải thôi.

- Sao thế được, con đã lớn lắm rồi đó, ở tuổi con mẹ đã có ba con. Đặng mẹ lại tiếp tục ca bài ca con cá.

- Vâng, vâng, vì thế con phải nhanh đi tìm bạn trai chứ gì? Đặng Tiểu Tinh nghe mấy câu này của mẹ đến thuộc nằm lòng.

- Sai... Mẹ chính là muốn con tìm chồng.

Đặng Tiểu Tinh nghe câu đầu còn thấy được được, nghe luôn câu sau thì xém nhém nghẹn chết.

Đặng Tiểu Tinh nhìn mẹ như nhìn người trên sao hỏa, hỏi:

- Mẹ... Mẹ... Mẹ nói gì? Có khi nào nói nhầm không?

- Không nhầm đâu? Đặng mẹ cười hiền từ. Nhưng trong mắt Đặng Tiểu Tinh, nụ cười của mẹ bây giờ trông thật đáng sợ biết bao.

- Mẹ, đừng đùa, con bây giờ bạn trai còn chưa có, đâu đâu ra chồng ạ. Đặng Tiểu Tinh cười cầu hòa.

- Yên tâm, mẹ đã giúp con tìm 1 đồng người dự tuyển đây, chỉ cần con chọn là được. Đặng mẹ vẫn tiếp tục cười, như đang khùng bố tinh thần của Đặng Tiểu Tinh.

- Không phải chứ ??? Đặng Tiểu Tinh khóc không ra nước mắt nhìn Đặng mẹ lôi ra 1 chồng hồ sơ, bảo cô trong vòng 1 ngày phải xem cho hết, còn phải cho bà biết cô chọn ai.

Đây chính là cực hình trên cực hình, Đặng Tiểu Tinh, tâm không cam tình không nguyện ngồi nghiên cứu hồ sơ tuyển chồng.

Đặng mẹ vui vẻ ngồi cạnh con nhặt rau, chốc chốc lại phát biểu ý kiến cá nhân rằng người này xem được, người kia không được. Nghe Đặng mẹ cứ thao thao bất tuyệt mãi mà cái tai của Đặng Tiểu Tinh cứ ong ong như sắp nổ ra. Lúc này cô cầu mong cho bố về nhanh nhanh mà còn giúp cô ngăn mẹ lại.

Quả là thượng đế không phụ sự kỳ vọng của cô, lúc cô tưởng chừng như sắp chết vì tiếng ồn thì cứu tinh đại nhân về tới.

Nhưng Đặng Tiểu Tinh hàng vạn lần không ngờ chẳng những chỉ cứu tinh đại nhân về mà còn mang thêm ôn thần đại nhân đến.

Nhìn thấy Lăng Ngạo Tuấn xuất hiện trước cửa nhà mình, Đặng Tiểu Tinh mắt tròn trắng đến nỗi trông mắt dường như muốn lọt ra ngoài. Hàng vạn dấu hỏi bay qua bay lại trên đầu cô.

Thấy con gái có biểu hiện luống cuống, Đặng ba nhanh chóng lên tiếng:

- Anh giới thiệu: Cậu đây là Lăng Ngạo Tuấn, là con trai của người bạn mà lúc sáng anh ghé thăm. Cậu ấy vừa từ Mỹ về đây không bao lâu, bố cậu ấy đang dưỡng bệnh nên không thể cùng nhau đón tết, ông ấy muốn nhờ chúng ta cho cậu ta ở nhờ vài hôm, sẵn tiện cảm nhận không khí tết của quê hương.

- Cháu chào cô. Lăng Ngạo Tuấn làm ra bộ dáng con dâu khếp nép lần đầu về ra mắt gia đình cha mẹ chồng, lễ phép cúi chào Đặng mẹ.

Đặng Tiểu Tinh đứng hình, cái lý do lăng nhách như vậy mà bố cô cũng tin, thật sự không biết là bố cô quá tốt bụng hay là khờ khạo bị cha con họ lừa đây.

Đặng mẹ thì không suy nghĩ sâu xa như vậy, thấy Lăng Ngạo Tuấn, anh tuấn phi phàm, phong độ lại lễ phép với người lớn, thiện cảm của bà đối với anh ngày càng nhiều thêm. Bà cười hiền từ nói:

- Mong là cháu không chê bai gia đình cô chú là được rồi.

- Dạ không đâu ạ. Lăng Ngạo Tuấn nhanh mồm nhanh miệng nhưng ánh mắt này giờ cứ dán chặt lên người Đặng Tiểu Tinh không rời.

Nhìn thấy ánh mắt Lăng Ngạo Tuấn có điều khác lạ, Đặng mẹ tinh ý nhận ra ngay, ý cười trên khóe môi càng rõ nét. Bà hành diện giới thiệu:

- Đây là con gái của cô chú, tên gọi Tiểu Tinh.

Đặng Tiểu Tinh này giờ không lên tiếng, nghe thấy mẹ xưng tên, đột nhiên dự cảm không lành trở dậy mãnh liệt, cô nhìn Đặng mẹ chăm chăm.

Thầm nghĩ: “ Anh ta còn không biết con là ai nữa sao? Chỉ là giỏi che giấu thôi”.

Lăng Ngạo Tuấn cười tà nhìn Đặng Tiểu Tinh, thầm nghĩ: “ Kế hoạch bắt đầu triển khai hành động.”

6. Chương 6: Xem Mắt

Lăng Ngạo Tuấn cứ như thế mà đường đường chính chính vào ở nhờ trong nhà của Đặng Tiểu Tinh, còn về việc vì sao bố mẹ cô không biết Lăng Ngạo Tuấn chính là cấp trên của Đặng Tiểu Tinh, lý do hết sức đơn giản, trước giờ cô không có thói quen báo cáo những việc mình làm, lúc cô được nhận vào công ty chỉ nói với bố mẹ nơi làm việc và chức vụ của mình, hoàn toàn không đề cập đến các vấn đề khác.

Còn Lăng Ngạo Tuấn 1 bụng mưu mô, sớm đã tra rõ gốc gác, dòng họ 3 đời nhà Đặng Tiểu Tinh, chẳng biết là may mắn trùng hợp hay là do duyên phận trời định mà Bố của Đặng Tiểu Tinh là bạn thân của bố anh từ thời đại học. Họ vốn đã mất liên lạc từ mười mấy năm trước, nay trùng hợp là bố anh đến thành phố này dưỡng bệnh, lại may mắn nhờ các bạn học cũ tìm lại được bạn thân.

Lăng Ngạo Tuấn vì hạnh phúc cả đời, không ngại mất mặt, kể lại mọi chuyện cho bố của anh, nhờ ông giúp anh 1 tay thực hiện kế hoạch “bắt cóc” Đặng Tiểu Tinh về nhà làm dâu. Mà Lăng ba thì vô cùng vừa ý với “con dâu vàng” này, xét về bối cảnh, năng lực, phẩm chất, vân vân và mây mây đều hàng vạn lần làm ông vừa ý.

Vì niềm vui được bông vợ của con cũng như niềm vui được bế cháu của cha, Lăng ba không tiếc nước miếng, cố gắng ra sức thuyết phục cùng dụ dỗ ông bạn thân nhất và bảo thủ nhất của mình.

Cuối cùng Đặng ba vì tình nghĩa huynh đệ mà cắn rặn cắn cổ cho phép Lăng Ngạo Tuấn vào ở nhờ trong nhà vài ngày, nhưng cũng không quên căn dặn rằng, anh không được phép trêu chọc “đại tiểu thư hoàng hoa khuê nữ cảnh vàng lá ngọc” của ông.

Lăng Ngạo Tuấn mừng như bắt được vàng, ra sức gật đầu. Cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận bước chân vào cửa nhà Đặng gia.

(anchan: ta nghe sao cái này giống cô dâu mới được rước vào cửa quá nhỉ)

Lăng Ngạo Tuấn mấy ngày mới vào nhà, rất chi là biết điều, không những ngoan hiền thấy rõ, giúp đỡ mẹ chồng, ý lộn mẹ vợ tương lai làm việc nhà còn hầu ba vợ tương lai đánh cờ, đàm đạo.

(anchan: hơ hơ hơ Tuấn ca chính thức lên chức cô dâu nhỏ gò, các nàng ăn mừng Tuấn ca thăng chức nào. *đốt pháo ăn mừng* *múa may quay cuồng*)

2 vị phụ huynh rất chi là ưng ý với bạn ý, ngoại trừ 1 người nhìn sao cũng thấy Lăng Ngạo Tuấn chướng mắt.

Đặng Tiểu Tinh thấy bố mẹ có vẻ còn thương Lăng Ngạo Tuấn hơn cả mình, mở miệng là tiểu Tuấn, khép miệng cũng là tiểu Tuấn, lại còn hết lời khen ngợi anh. Lại còn bố cô chẳng phải lúc trước nếu thấy mấy tên con trai lăng vãng trước nhà đều bị ông xua như xua tà hay sao? Mà bây giờ còn hẹn Lăng Ngạo Tuấn khi nào rảnh thì thường xuyên đến đây chơi. Nhìn thấy cảnh 3 người họ tùm 5 tùm 3 nói nói cười cười, Đặng Tiểu Tinh ầm ỨC trôn suốt trong phòng.

Vì không muốn ở nhà để rồi nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét kia, sau khi ăn cơm xong, cô giữ mẹ lại, để mặc cho “cô dâu nhỏ” dọn dẹp bát đĩa 1 mình. Đặng mẹ thấy vậy có hơi ngại ngùng, dù gì người ta cũng là khách, liền nói với con:

- Có gì lát nữa nói, để mẹ phụ tiểu Tuấn dọn dẹp cái đã.

Đặng Tiểu Tinh nghe vậy liền nín tay Đặng mẹ, chu đôi môi đỏ mọng, nói:

- Anh ta muốn làm cứ để anh ta làm, con có việc quan trọng muốn nói với mẹ.

Thấy thái độ của con gái đối với Lăng Ngạo Tuấn không mấy tốt Đặng mẹ khá thắc mắc, không biết rằng 2 người có xích mích gì?

Liền hỏi con gái:

- Còn việc gì con quan trọng hơn việc nhà của mẹ nữa?

- Con nghĩ, ngày mai con sẽ đi xem mắt. Đặng Tiểu Tinh nói nhỏ bên tai mẹ, phòng ngừa ai đó nghe được lại có ý định muốn phá hư chuyện tốt của cô.

- Con là nói thật? Đặng mẹ kinh ngạc thốt lên.

Đặng Tiểu Tinh không nói, chỉ gật đầu. Đặng mẹ vui mừng khôn xiết, nhanh chóng lấy điện thoại ra, liên lạc với ai đó, sau 1 tràng tung xác pháo, bà cười đến híp cả mắt nhìn con gái cứng.

Đặng Tiểu Tinh bị nụ cười khùng bố của mẹ cô dọa đến nổi da gà.

Sáng sớm hôm nay, Đặng Tiểu Tinh đã thức dậy, lựa chọn trang phục. Cô chọn 1 chiếc váy màu lam dài đến gối, làm tôn thêm vẻ trẻ trung cùng thùy mị, vì đầu mùa trời vẫn còn se se lạnh, cô quyết định khoác thêm bên ngoài 1 chiếc áo khoác mỏng, ngắn đến giữa eo, tay lửng màu trắng làm cô thêm vài phần trang nhã. Mái tóc dài gọn sóng, thả dài trên lưng làm cô thêm vài phần nhu mì, trang điểm nhẹ nhàng nhưng rất quyến rũ. Cô đẹp như pha lê mỏng manh nhưng tỏa sáng lấp lánh.

Đặng Tiểu Tinh hài lòng ngắm mình trong gương, mỉm cười trong nắng sớm, hôm nay cô đóng vai thực nữ, chính là thực nữ cả hình thức bên ngoài lẫn bên trong.

Đặng Tiểu Tinh xem buổi xem mắt hôm nay như 1 ngày thư giãn, cùng khoác lên mình 1 bộ mặt giả tạo để gặp gỡ những người cũng có khuôn mặt giả tạo như mình. “Vấn đề này chưa từng thử qua, có vẻ khá thú vị đây”. Đặng Tiểu Tinh thầm nghĩ.

Cô vừa bước xuống lầu, 3 người ngồi trên sofa đều ngẩn ngơ. Nhưng cũng nhanh chóng phục hồi. Mỗi người 1 suy nghĩ.

Đặng ba sắc mặt trầm xuống đôi chút, thầm nghĩ: “ Con mình ngày càng xinh đẹp, phải ra sức tổng khử đám ruồi bọ bầu quanh nó mới được”

Lăng Ngạo Tuấn, con ruồi khó chơi nhất trong đám ruồi bọ bầu quanh Đặng Tiểu Tinh thì mặt mày xám ngoét, thầm nghĩ: “ Cô ấy ăn mặt đẹp như vậy là để ai ngắm.” Chốc lát sau lại bá đạo nghĩ: “ Ai cũng không được ngắm.”

Đặng mẹ đắc ý, cười cười, hết nhìn con lại nhìn Lăng ngạo Tuấn, tỏ vẻ: “ Ta biết hết rồi nhé”.

Đặng mẹ nhanh chóng tiến đến chỗ con gái, cả 2 xầm xì to nhỏ vài câu. Ngay sau đó Đặng Tiểu Tinh ra khỏi cửa.

...

Chỗ hẹn là 1 tiệm cà phê khá trang nhã, yên tĩnh lại thoáng mát, khi Đặng Tiểu Tinh bước vào, những người ngồi gần đấy, ai ai cũng ngẩn ngơ, thả hồn theo mây.

Đặng Tiểu Tinh hài lòng nở 1 nụ cười phong tình vạn chủng. Chỉ thấy trước mắt tím bay đầy trời, cô tự mình tìm 1 góc yên tĩnh, ngồi xuống, chờ đợi đám người đến xem mắt.

Mà bạn Lăng Ngạo Tuấn của chúng ta hiện giờ đang “núp” ở 1 cái góc gần đó, vẻ mặt đờ đờ sát khí trông giống như đang đi bắt gian. Khí thế ngút trời, làm bạn bồi bàn sợ đến mức không dám đến gần hỏi anh dùng gì.

Ngồi khoảng chừng 10 phút sau có 1 người đàn ông hớt hải đi vào quán, ánh mắt đảo quanh khắp nơi đang tìm kiếm ai đó. Khỏi đoán cũng biết anh ta chính là 1 trong số những người đến xem mắt.

Đặng Tiểu Tinh tao nhã đi đến gần anh ta, hỏi:

- Cho hỏi, anh có phải là Lâm tiên sinh?

Nhìn thấy Đặng Tiểu Tinh đẹp như tiên tử hạ phàm, Lâm tiên sinh kia trở ra như pho tượng, lúc lâu sau mới hoàn hồn, biết chính mình đã đến muộn mà còn luống cuống, anh ta cười gượng gạo, cùng Đặng Tiểu Tinh trở về cái góc nhỏ kia.

Đặng Tiểu Tinh trong lòng âm thầm trừ điểm vị Lâm tiên sinh kia với rất nhiều rất nhiều lý do:

Thứ nhất: Không tuân thủ giờ giấc dễ phái nữ phải chờ những 10 phút.

Thứ 2: Đến trễ là có lỗi, có lỗi mà không xin lỗi.

Thứ 3: Định lực quá kém, chỉ nhìn thấy hoa dung của cô thôi mà đã đứng hình như thế.

Thứ tư: ăn mặt xuềnh xoàng, tuy không có đồ hiệu cũng không sao, nhưng ít nhất cũng phải gọn gàng.

Thứ 5: dung mạo quá xấu, mặt to, mũi to, miệng to, nói tóm lại ngũ quan to quá khổ.

Thứ 6 :cười ngây ngô thật là không có chút hình tượng của đàn ông.

Thứ 7: Cô nhìn không vừa mắt.

(anchan: đây cũng được xem là lý do nữa sao???)

Đặng Tiểu Tinh chán ghét, chỉ trả lời đại khái vài câu hỏi của vị Lâm tiên sinh rồi từ chối khéo.

Lâm tiên sinh thất thiểu ra về, tiếp theo đó là rất nhiều vị tiên sinh khác. Trình độ của mấy người đi sau ngày 1 tiến bộ hơn nhiều so với mấy vị “anh hùng” đi trước.

Cho đến lúc Đặng Tiểu Tinh cảm Thấy đã có nguy cơ choáng váng vì vị tiên sinh đẹp trai nhưng nói nhiều trước mặt, đang định tìm lý do từ chối thì vị tiên sinh kia chụp lấy tay của cô như Hồ vồ mồi, nắm mãi không buông.

Đặng Tiểu Tinh trán nổi gân xanh, cố gắng hết mức từ chối nhưng “ vị anh hùng không sợ chết” kia cứ nắm mãi không buông, nói gì là vừa thấy cô thì đã biết cô chính là người mà anh tìm kiếm lâu nay, cho dù có chết anh cũng không buông (anchan: chắc, chắc, anh nì nhiệm phim hàn quốc qué gòi)1 loạt những mẫu câu độc thoại hết sức sến rện được tuôn ra.

Đặng Tiểu Tinh khóe môi giật giật, cảm thấy dường như đã chạm đến giới hạn cực điểm, đang chuẩn bị dùng nắm đấm để kết thúc hành động tra tấn của anh ta thì đột nhiên 1 bóng đen từ đâu lao ra, giằng tay của Đặng Tiểu Tinh ra khỏi tay của ông anh nhiệm phim hàn quốc kia.

Là Lăng Ngạo Tuấn, anh ta nắm chặt tay của Đặng Tiểu Tinh, lôi cô ra khỏi tiệm cà phê, để lại ông anh kia độc diễn 1 mình.

Lăng Ngạo Tuấn thân hình lực lưỡng, thân cao chân dài, 1 bước của anh bằng 3 bước của cô, Đặng Tiểu Tinh bị anh lôi đi, bước thấp bước cao, chạy lêo đèo theo mà vẫn không kịp, lại thêm những người đi đường nhìn họ bằng ánh mắt kì lạ, Đặng Tiểu Tinh hận ngay bây giờ không thể có cái lỗ cho cô chui vào. Bạn Đặng Tiểu Tinh da mặt mỏng, ghét nhất là bị người khác chỉ trỏ, nói này nói nọ. Vì bảo vệ danh tiết cả đời của cô, cô quyết định: Giằng tay ra khỏi tay anh.

Nói là làm, Đặng Tiểu Tinh ra sức rút tay ra khỏi tay anh nhưng không được, tay anh cứ như cái gọng kiềm kẹp chặt tay cô làm cô không thể thoát ra được.

Nhận thấy sự phản đối của cô, Lăng Ngạo Tuấn lửa ghen ngợp trời, nay lại bị cô thêm dầu vào lửa, anh không thương tiếc, lôi cô đi nhanh vào 1 con hẻm vắng gần đó.

(anchan: chết, chết, Tinh tỷ bị dẫn vào hẻm gòi, các nàng đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra??? hắc hắc hắc * che miệng cười gian*)

Đột nhiên Lăng Ngạo Tuấn dừng hẳn cước bộ, làm Đặng Tiểu Tinh không kịp phòng hờ, cả người cứ thế đáp xuống tấm lưng to lớn của ai đấy.

Đặng Tiểu Tinh đau đớn nhả cả mũi, cô tức giận rồi, cô trừng mắt nhìn anh, quát:

- Anh làm cái gì mà lôi kéo tôi đi giữa đám đông như thế, thật là mất mặt.

Anh không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cô, “anh trừng mắt thì tôi sợ à, anh trừng tôi tôi trừng lại” Đặng Tiểu Tinh thầm nghĩ.

Tay vẫn không quên giăng ra khỏi tay Lăng Ngạo Tuấn. Thấy anh không có ý định buông ra mà tay cô đã ứng đồ cà lên, lại còn đau rát nữa, Đặng Tiểu Tinh nóng máu mắng:

- Anh, tên khốn mau buông tay tôi ra, buông ra. Vừa nói Đặng Tiểu Tinh vừa ra sức kéo tay ra khỏi Lăng Ngạo Tuấn.

Giăng mãi mà chẳng ra, cô hung hăng lấy tay còn lại đánh anh, miệng ra sức mắng:

- Buông ra, tên khốn kiếp này, hỗn đân... Ừm... Ừm.

Anh không những không buông cô, tay kia cũng nắm lấy cái tay không yên phận còn lại của cô, xoay người ép cô vào tường, dùng thân hình to lớn của mình chèn ép cô đến ngộp thở, sẵn tiện dùng môi để ngăn không cho cái miệng xinh xắn kia mắng chửi làm ảnh hưởng đến không khí.

Anh hôn cô, cái tên khốn này hôn cô. Đặng Tiểu Tinh trừng lớn mắt, không ngừng lắc đầu muốn tránh anh nhưng chẳng được.

Anh cuồng dã hôn cô, mang theo 1 chút tức giận, 1 chút trừng phạt, anh gặm lấy môi cô, ra sức chà xát, mút mạnh lấy. Cái lưỡi trơn tuột của anh nhanh chóng trườn vào môi cô, lướt quanh hàm răng đang kiên cố phòng thủ, anh ra sức cạy mở. Cô khó chịu vì bị anh chèn ép, lắc đầu nguầy nguậy, muốn tránh anh. Môi anh cứ áp chặt môi cô, 1 chút cũng không buông tha, cảm thấy môi dưới xót xót, Đặng Tiểu Tinh lo là phòng bị, anh nhân cơ hội này, tiến quân thần tốc, vào khoang miệng cô, ra sức càn quét hút lấy thứ dịch chất ngọt ngào của cô, dây dưa không dứt với cái lưỡi của cô.

Dường như gần 1 thế kỷ trôi qua, cô cảm giác như mình sắp chết vì ngộp thở thì anh buông cô ra, nhưng môi lưỡi vẫn cứ dây dưa, anh nhẹ nhẹ liếm láp đôi môi sưng mọng vì bị cắn của cô, động tác vô cùng ôn nhu cùng luyến tiếc.

Thân thể 2 người áp sát vào nhau, tạo thành 1 tư thế cực kì ái muội. Không biết từ khi nào 2 tay cô bị anh nắm chặt lại được thả ra, tay anh vòng sau lưng cô, ôm cô vào lòng.

Sau khi hô hấp được ổn định, Đặng Tiểu Tinh mới phát hiện bây giờ mình đang nằm trong vòng tay của anh, tim cô hẫng mất 1 nhịp, sau đó lại dồn dập như trống trận, tuy biết đây không phải lần đầu hôn anh nhưng... Cuồng dã và bá đạo như vậy thì là lần đầu, cô phát ngượng với cái suy nghĩ ngu ngốc của mình, thẹn quá hóa giận, cô cố đẩy anh ra, nhưng vô ích.

Ôm cô 1 lúc lâu sau anh mới buông cô ra, tay anh nắm chặt tay cô, 2 người cùng sóng bước về nhà. “Mặc cho cô có vùng vẫy như thế nào, anh cũng không buông ra, đúng! cả đời cũng không buông.” Anh thầm nghĩ.

Đôi tay to lớn của anh thật ấm, nó mang lại cho cô 1 cảm giác yên bình, thật tâm cô mong muốn sẽ được đôi bàn tay này nắm chặt mãi, có 1 thứ gì đó ấm áp chảy vào lòng cô.

7. Chương 7: Trốn Chạy

Sau sự kiện xem mắt kia, Đặng Tiểu Tinh ngày càng ra sức tránh Lăng Ngạo Tuấn.

Cô không biết tại sao chính mình lại phải tránh anh, chỉ là dường như trong tâm đang lo sợ 1 thứ gì đó, có lẽ thứ cô lo sợ chính là tình cảm thật sự dành cho Lăng Ngạo Tuấn vốn dĩ đã chôn sâu nơi đáy lòng lại 1 lần nữa bị ai đó đánh thức, khiến cô không thể tự chủ mà lại lần nữa chìm vào bể ái tình. Đặng Tiểu Tinh thầm nhủ, chính bản thân không cần có tình yêu, thứ đó không ăn được, chỉ làm hại trái tim chính mình.

Thế nhưng Lăng Ngạo Tuấn hết lần này đến lần khác phá vỡ từng bức tường bảo bọc dễ dàng đi đến nơi sâu thẳm nhất tim cô, 1 lần nữa làm cô động tình, thật tâm cô có dao động bởi anh, không chỉ 1 ít mà là rất nhiều, nhưng mỗi lần tự nhủ bản thân hãy cho chính mình 1 lần cơ hội thử tin vào ái tình thì trong đầu cô lại vang lên 1 hồi chuông cảnh tỉnh, bắt buộc chính mình phải nhớ đến nỗi đau mất anh ngày ấy. Chính vì thế anh càng tấn công cô càng lùi bước, cô là đang bảo vệ trái tim yếu đuối của chính mình.

Trở lại công ty, mặc dù Lăng Ngạo Tuấn tìm đủ mọi cách để thân cận cô hơn nhưng anh càng tiến tới, cô càng lùi, cho đến khi cô đưa ra quyết định sau cùng.

Cô không dám chắc khi bên cạnh anh cô còn có thể sống trong lớp vỏ bọc được mấy ngày, cô biết sâu tận trong tim đã có thứ gì đó đang phá kén chui ra, đó chính là tình cảm cô dành cho anh, mỗi lần nhìn thấy anh là mỗi lần tim cô đập mạnh, khi anh đứng cạnh cô là 1 lần cô giật mình thở dốc.

Từng cử chỉ, từng hành động, tất cả trong anh cô đều nhớ rõ, có lẽ từ trước đến giờ tim cô chỉ thuộc về anh. Nhưng cô còn có thể tin vào anh 1 lần nữa không? Cô không chắc. Lần trước, lúc cô quyết định sẽ đem tình cảm đặt tại nơi anh thì anh lại nói rằng: “ anh phải đi Mỹ” còn lần này? Nếu cô lại mạo hiểm có khi nào anh nói anh sẽ đi Anh hay lại là nơi xa xôi nào đó, hoặc có thể anh sẽ nói rằng anh không yêu cô và cười nhạo cô?

Càng nghĩ sắc mặt Đặng Tiểu Tinh càng xấu, thấy vậy Lăng Ngạo Tuấn lo lắng đưa tay đặt lên trán cô xem có phải bị bệnh hay không, Đặng Tiểu Tinh thoáng giật mình, ngay sau đó cô né tránh bàn tay của anh, Lăng Ngạo Tuấn không để ý đến sự kháng cự nhỏ nhoi này của cô, một mực chỉ lo cho sức khỏe của cô.

- Nếu em cảm thấy mệt thì về nhà nghỉ ngơi đi. Lăng Ngạo Tuấn ôn nhu nói

- Ủ. Đặng Tiểu Tinh trả lời qua loa rồi đi xoay người định ra khỏi phòng. Đột nhiên 1 bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô. Không cần nhìn cũng biết chủ nhân của chúng là ai.

Không biết sao khi thấy Đặng Tiểu Tinh chuẩn bị rời đi, trong tâm anh lại bất an thấy rõ, anh có 1 dự cảm không tốt, nhưng không chính xác là như thế nào, chỉ cảm thấy dự cảm này có liên quan đến cô.

Lăng Ngạo Tuấn yêu thương nói:

- Hay là anh đưa em đi khám bác sĩ?

- Không cần, tôi chỉ cần nghỉ ngơi 1 lát sẽ khỏi, cảm ơn Lăng tổng quan tâm. Đặng Tiểu Tinh muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nếu không cô không thể tự chủ mà để nước mắt chảy xuống mất.

Thấy Đặng Tiểu Tinh xưng hô như thế, anh thoáng tức giận, thêm 1 chút lực ở cánh tay, kéo cô vào lòng, bá đạo hôn cô.

Đặng Tiểu Tinh không kịp nhận thức đã rơi vào vòng tay ấm áp của anh, môi bị anh bao phủ, anh bá đạo chiếm lấy môi cô, tham lam hơi thở của cô, ra sức càn quét trong khoang miệng, mút lấy thứ dịch chất ngọt ngào từ nơi cô. Ban đầu cô còn có chút cự tuyệt, nhưng nghĩ lại mình cũng sắp rời khỏi anh, xem như là để lại chút kỷ niệm sau cùng.

Cô từ thế bị động chuyển sang chủ động, 2 tay vòng lên cổ anh, lưỡi, môi cùng anh quấn lấy. Thấy cô nhiệt liệt phối hợp, Lăng Ngạo Tuấn vui mừng khôn xiết, vì thế thêm vài phần ôn nhu.

Lưỡi 2 người cứ quấn lấy nhau triền miên không dứt như muốn lưu lại thật sâu trong đối phương. Mãi lúc lâu sau, anh mới luyến tiếc buông cô ra, nhưng môi lưỡi vẫn cứ tham lam liếm láp trên môi cô.

Anh ôm cô thật chặt như đang ôm bảo vật. dịu dàng hôn lên má tóc óng mềm của cô, tham lam hít lấy hương thơm từ trên người cô. Đã bao lâu rồi anh không được ôm cô như thế này? Đã rất lâu rồi, anh còn tưởng đã vĩnh viễn mất đi cô.

Đặng Tiểu Tinh khoe mắt đã ửng hồng, cô vùi mặt thật sâu vào lồng ngực ấm áp của anh, quỳn luyến mùi hương nam tính trên cơ thể anh, tham luyến sự ôn nhu mà lúc này anh dành cho cô.

Nhưng cô đã hạ quyết tâm. Ôm anh 1 lúc lâu sau cô mới từ từ rời khỏi anh, mắt cứ quỳn luyến nhìn lấy anh, cô muốn khắc sâu hình ảnh của anh vào tim và từ đây mãi mãi rời xa anh.

Thật tâm Lăng Ngạo Tuấn không muốn rời Đặng Tiểu Tinh chút nào, khó khăn lắm cô mới chấp nhận anh, nhưng vì lo nghĩ cho sức khỏe của cô, anh đành buông tay. Lăng Ngạo Tuấn ngỡ ý muốn đưa cô về, nhưng Đặng Tiểu Tinh dứt khoát từ chối, anh đành phải ngâm ngùi ở lại công ty, chờ đến khi hết giờ thì mới có thể đến thăm cô. 2 người cứ như 2 đứa trẻ vừa mới biết yêu, cứ quẩn luyến đối phương không rời.

Về đến nhà, Đặng Tiểu Tinh xách cái va li mà hôm qua cô đã chuẩn bị sẵn, gấp rút ra sân bay, mua ngay vé đến 1 thành phố nào đó mà chính cô cũng không biết, chỉ cần là chuyến xuất phát sớm nhất và không phải thành phố X hay G là được.

Đơn xin nghỉ việc cô đã gửi ở quầy tiếp tân, cũng đã nhờ bọn họ khi nào hết giờ làm việc thì mới đưa cho Lăng Ngạo Tuấn, lúc anh phát hiện ra thì chắc cô đang chu du bất định ở thành phố nào đó. Các vật dụng cá nhân của công ty cô cũng đã dọn dẹp hết, không chừa 1 chút vết tích, ngay cả nhà cũng đã chuyển nhượng cho người khác thuê vô thời hạn, còn các vật dụng của cô thì gửi nhờ nơi đó, đến khi nào cô tìm được nơi thích hợp với cô thì cô sẽ quay về lấy. Người thuê nhà là 1 cô bé sinh viên vừa mới ra trường, tính tình phóng khoáng nên cũng rất sẵn lòng cho cô để nhờ vô thời hạn.

Trong lúc chờ đợi chuyến bay khởi hành, cô lấy điện thoại, điện cho Hà Khả Khả.

Bên kia đầu dây nhanh chóng tiếp máy.

- Khả Khả này, tớ đi du lịch trốn nợ 1 thời gian, khi nào cảm thấy an toàn thì sẽ trở về, nếu bố mẹ tớ có điện hỏi cậu thì cậu bảo tớ đi du lịch nhé. Đặng Tiểu Tinh cố làm như bình thường, nhưng âm giọng lại đang có vẻ ngen ngào.

- Cậu đi đâu? Sao lại đi du lịch trong lúc này, còn công việc thì sao? Hà Khả Khả lo lắng hỏi.

- Tớ xin nghỉ việc rồi, làm suốt mấy năm có xin nghỉ phép bao giờ đâu, bây giờ phải nghỉ bù chứ, thôi chuyến bay của tớ sắp khởi hành rồi, tớ đi đây, khi nào ổn định tớ sẽ gọi cho cậu. Nói rồi Đặng Tiểu Tinh tắt máy.

Về phần Lăng Ngạo Tuấn sau khi phát hiện Đặng Tiểu Tinh xin nghỉ việc thì nổi trận lôi đình, mắng mấy người bên bộ phận tiếp tân xối xả vì tội không thông báo cho anh sớm. Sau khi để lại lời hăm dọa khủng bố nhất trong lịch sử làm giám đốc, anh lao ra khỏi công ty, chạy như bay đến nhà của Đặng Tiểu Tinh, Khi đến nhà, anh bất an nhấn chuông, lúc lâu sau có người ra mở cửa, anh mừng như điên nhưng sau đó là cảm giác như bị hắt 1 thau nước lạnh vào mặt. Người ra mở cửa không phải cô, anh đã vào nhà tìm nhưng ngay cả cái bóng còn không thấy. Anh lo sợ điện cho cô, nhưng máy đã khóa. Nỗi lo sợ trong anh đã trở thành sự thật, cô trốn tránh anh, muốn rời xa anh. Lăng Ngạo Tuấn như tên khờ, đứng mất hồn trước cửa nhà của Đặng Tiểu Tinh, lúc lâu sau lại như tên điên, lái xe với vận tốc anh sáng ra sân bay.

Sau 1 hồi dùng thái độ khủng bố đe dọa nhân viên ở các quầy vé, anh cũng tra ra được chuyến bay của cô đã xuất phát cách đây 45 phút, nơi cô đến là thành phố F,. Cái nơi mà nói xa thì không chính xác phải nói là cực kì xa, thành phố F nằm ở phía Nam còn thành phố G nằm ở phía Bắc. Cô dám trốn anh đến cái nơi xa xôi như vậy, để xem anh sẽ xử lý cô như thế nào.

(anhan: amen! mọi người cùng cầu nguyện cho Tinh tỷ được chết toàn thân nào)

.....

Thời gian cứ như thế trôi qua, trong khi bạn Đặng Tiểu Tinh đang suy tính sau khi đến thành phố này sẽ làm cái gì, thì bạn Lăng Ngạo Tuấn mặt hầm hầm đang đứng ở cổng khu khách đến của sân bay, chuẩn bị chờ bắt người.

Vừa xuống máy bay, Đặng Tiểu Tinh vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ, cũng không biết làm cách nào ra được tới cổng, cô vừa kéo hành lý vừa xem bản đồ.

Vừa ra khỏi cổng đến đột nhiên ở đâu lao ra 1 cái bóng đen, va li của cô bị đoạt đi, 1 tay cũng bị cái bóng kia nắm chặt.

Đặng Tiểu Tinh giật mình, ra sức quẫy đạp đang định la lên thì cái bóng kia xoay mặt lại, trừng cô. Cái bóng kia không ai xa lạ chính là Lăng Ngạo Tuấn.

Đặng Tiểu Tinh mặt mày tái mét, nhìn Lăng Ngạo Tuấn như nhìn quỷ, lắp bắp hỏi:

- Anh... Anh ... Anh, sao anh lại ở đây?

Lăng Ngạo Tuấn cười đến đáng sợ, ánh mắt như có lửa nhìn cô, chậm rãi phun ra từng chữ:

- Anh quên chưa nói với em phải không, rằng nhà anh có máy bay riêng.

Đặng Tiểu Tinh mặt cắt không còn hột máu. Nhìn anh cười man rợ như thế kia đủ biết anh đã giận đến mức nào, vì cái mạng bé nhỏ của chính mình, Đặng Tiểu Tinh liều mạng, cô bất chấp tất cả, lấy chân đá vào hạ bộ của anh, may mắn làm sao chính là chiêu này của cô lâu ngày không xài tới cũng không bị lệt nhề. Chỉ thấy Lăng Ngạo Tuấn khuôn mặt méo mó đau đớn đến chết đi sống lại. Thực tình mà nói Đặng Tiểu Tinh thật ra cũng lo sợ anh sẽ bị mình hại cho đoạn tử tuyệt tông nên đã giảm đi mấy phần công lực, thấy anh đau đớn cô cầm lòng không đậu, muốn đến xem, chân vừa bước thì như chợt nhớ ra chuyện gì, cô xoay người, chạy trốn về phía cửa ra vào, chính xác là bỏ của chạy lấy người.

Phát hiện Đặng Tiểu Tinh bỏ trốn, Lăng Ngạo Tuấn bất chấp cơn đau, Anh cấp tốc đuổi theo có trời mới biết anh đã lo lắng cho cô đến độ nào, cơn đau nho nhỏ này còn không bằng 1 phần ngàn cơn đau trong tim anh.

Trời không phụ lòng người, Đặng Tiểu Tinh vừa ra đến cửa, lập tức có taxi trẻ tới, cô lao như tên bay vào bên trong, tay chưa kịp đóng cửa thì... Than ôi ác ma đại nhân đã lao vào trong xe, Đặng Tiểu Tinh sợ hãi, nhanh chóng xoay người sang 1 bên hông mở cửa tẩu thoát, tay còn chưa chạm được đến cái cửa thì 2 tay của cô đã bị chế trụ. Đề phòng cô lại xài lại chiêu đoạn tử tuyệt tông, 1 chân anh gác qua, đè lên chân cô ngăn cản không cho cô cử động.

Tài xế taxi này giờ vẫn đang trong trạng thái mất hồn vì đôi nam nữ kì quái này thì đột nhiên Lăng Ngạo Tuấn lên tiếng, nói địa chỉ, chú ấy mới hoàn hồn, tập trung vào công việc, thỉnh thoảng còn nhìn trộm 2 người kia qua gương chiếu hậu.

Đặng Tiểu Tinh tay chân không cử động được liền cử động miệng, cô mắng không ngừng với volume cực đại, làm chú tài xế mỗi khi dừng đèn đỏ đều ngượng không biết chui đầu vào đâu. Người ngoài không biết còn tưởng 2 người bọn họ đang bắt cóc ấy chứ.

Lăng Ngạo Tuấn vì an toàn cho xã hội và đất nước, liền hi sinh thân mình ngăn chặn nguyên nhân gây ra ô nhiễm tiếng ồn lúc này, mà thứ dùng để ngăn chặn là gì? Xin thưa chính là môi của anh.

Những câu chữ mắng của Đặng Tiểu Tinh giờ đây nằm gọn trong miệng anh, vì bị anh tấn công trong lúc nói nên lưỡi anh dễ dàng tiến vào bên trong khoang miệng của cô, ra sức càn quét lại thêm vài phần trừng phạt.

Chú tài xế bây giờ thật là biết điều không nhìn lên nữa, nhưng trong lòng vô cùng sùng bái cùng cảm kích bạn Lăng của chúng ta đã ngắt được tiếng ồn.

Chú ấy quyết định, sau này vợ mà mắng chữ hay là cần nhường thì cứ dùng cách của bạn Lăng mà ngăn chặn. Thật sự là hữu ích a

~Gần 1 thế kỷ trôi qua Lăng Ngạo Tuấn mới buông Đặng Tiểu Tinh ra, qua 1 hồi hô hấp được bình tĩnh trở lại, cô hung hăng trừng Lăng Ngạo Tuấn, định mắng tiếp, nhưng khi nhìn thấy anh cười tà tứ nhìn cô, ánh mắt lại rực lửa, Đặng Tiểu Tinh lập tức câm miệng, ngay cả cử động cũng không dám.

8. Chương 8: Kết Quả Của Việc Bỏ Trốn Là...

Xe chạy 1 lúc sau thì rẽ vào 1 con đường cây cối xanh um, ngập bóng mát, chạy thêm 1 đoạn thì dừng lại trước cổng 1 ngôi biệt thự xa hoa nằm tọa lạc trên triền núi. Sau khi xuống xe, Lăng Ngạo Tuấn lôi Đặng Tiểu Tinh đang ra sức kháng cự đi vào biệt thự, trước cổng biệt thự, bà quản gia đã đứng đợi 2 người ở đó từ sớm, nhận được tin thiếu gia đến nơi này bà hết sức ngạc nhiên nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ lo chuẩn bị các thứ theo lời căn dặn.

Sau khi căn dặn quản gia vài câu, Lăng Ngạo Tuấn kéo Đặng Tiểu Tinh vào nhà, cô kiên quyết không vào, 2 người cứ thế giằng co trước cửa, bà quản gia thì không biết lạng mắt tìm ở chỗ nào. Anh túm 2 tay cô lôi đi thì bị cô dùng chân đá, rút kinh nghiệm đợt 1 nên anh sớm phòng bị, cô ngay cả vạt áo của anh cũng không chạm vào được. Anh thật không ngờ là cô lại dữ dằn như vậy. “Lúc trước ở bên nhau cô như con mèo ngoan, lúc nào cũng dịu dàng đáng yêu quanh quẩn bên cạnh anh, từ lúc nào mà cô lại trở nên đánh đá như vậy? Chắc là từ sau khi 2 người chia tay” Anh thầm nghĩ.

Vì tránh cho việc cô tự gây tổn thương mình, anh xoay người, 2 tay bế bổng cô đi thẳng vào nhà, hướng phòng ngủ mà tiến vào.

Nhìn thấy cái phòng kia đang ngày 1 gần, Đặng Tiểu Tinh càng thêm sợ hãi, cô ra sức quẫy đạp, đánh thùm thụp vào người anh. Đối với Lăng Ngạo Tuấn mà nói, mấy đòn của cô chỉ như mát xa cho anh, mặc cho cô đánh thoải mái. Nhưng mà bạn Đặng Tiểu Tinh ngu ngốc cứ đánh đấm loạn xạ, chẳng biết sao lại đánh nhầm chỗ nhạy cảm trên thân thể anh, Lăng Ngạo Tuấn sắc mặt tối sầm, ánh mắt rực lửa, cả người căng cứng, chân bước nhanh vào phòng.

Vừa tiến vào phòng anh thô bạo quăng cô lên chiếc giường lớn, đá chân 1 cái, cánh cửa tự động đóng lại, anh nhanh tay kéo bỏ cả vạt cùng chiếc thắt lưng bằng da, tiện tay cởi bỏ nút áo. Cơ tức giận cùng dục vọng đã che mờ lý trí của anh.

Đặng Tiểu Tinh thấy Lăng Ngạo Tuấn thô bạo như muốn ăn tươi nuốt sống mình, cô bất chấp tất cả, ngồi bật khỏi giường, lăn sang bên góc giường, nhảy xuống, chân tăng tốc về phía cửa, “chỉ còn 3 bước nữa thôi” Đặng Tiểu Tinh mừng thầm.

Niềm vui còn chưa vào đến tay, chỉ thấy 1 cánh tay cứng như sắt quàng ngang bụng, quăng cô về trở lại cái giường kia, ngay sau đó 1 thân hình to lớn đổ ập lên thân thể mềm mại của cô.

Cô khó thở liền giãy dụa không thôi, tay đánh đấm loạn xạ vào người anh, miệng không ngừng mắng. Mắng chẳng được mấy câu liền bị ai đó dùng môi ngăn lại. Anh hung hăng hôn cô, ngấu nghiến môi cô, ra sức chà xát, mút lấy, cắn cô, 1 chút cũng không thương hương tiếc ngọc.

Thấy dùng miệng không xong, cô dùng cả 2 tay 2 chân kháng cự, quẫy đạp lung tung. Anh hung hăng khóa chặt 2 tay cô trên đầu, 2 chân cô cũng bị chân anh kẹp chặt. Tay còn lại của anh nắm chặt lấy cái áo hàng hiệu của cô, nhẹ nhàng kéo 1 cái, cái áo rách làm đôi lộ ra bộ ngực sữa trắng ngần no tròn.

Mất anh như có lửa, nhanh chóng vùi mặt vào nơi mềm mại kia hôn, cắn.

Cảm giác tê rần kì lạ ập đến, môi anh như có điện, khiến cô quên cả chống cự, cô nhìn anh chăm chăm. Một lát sau anh mới rời nơi mềm mại kia, ánh mắt nóng rực nhìn cô, Đặng Tiểu Tinh rùng mình, lý trí nhanh chóng trở về, cô ra sức quẫy đạp chống cự.

Nhờ sự quẫy đạp của Đặng Tiểu Tinh mà phần hạ bộ của Lăng Ngạo Tuấn nhanh chóng có phản ứng. Anh cắn răng, kìm nén, đưa tay xé phăng cái váy thân yêu của cô. Giờ đây trên người cô chỉ còn lại bộ nội y mỏng manh, nửa che, nửa hở, để lộ ra thân hình như ngọc của cô, làn da trắng nõn mịn màng thơm ngát của cô hấp dẫn các dây thần kinh cảm xúc nơi anh, tay anh chu du khắp nơi trên cơ thể cô, mong muốn đẩy lên ham muốn nơi cô.

Đôi môi thuần thực di chuyển đến những nơi mẫn cảm nhất của cô, liếm mút.

Đặng Tiểu Tinh thở dốc, thân thể nóng rực đến kì lạ, tim đập nhanh như trống trận, môi anh di chuyển đến đâu cảm giác thích thú kì quái lại lan dần theo đến đó.

Lý trí của cô bị che mờ bởi tình dục, từng đợt cảm xúc kì lạ mà thích thú đang lớn dần trong cô, cô quên cả chống cự, ngược lại còn có chút mong chờ cùng nghinh đón.

Không phụ lòng mong chờ của cô, Lăng Ngạo Tuấn hung hăng tiến vào, đột nhiên bị 1 vật thể lạ tiến vào, bên trong cơ thể cô tăng tăng lớp lớp thịt gât gao bao chặt lấy vật thể to lớn nóng bỏng của anh. Cô thật ảm ướt và chặt, anh thoáng run rẩy, cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ vì khoái hoạt.

Dường như chỉ thế thôi thì không đủ, anh cử động hông, mạnh mẽ tiến vào sâu hơn nữa.

Một cơn đau như muốn xé nát thân thể ập đến, lý trí của Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng trở lại, cô giật mình, cố đẩy anh ra, nhưng càng cử động, thân dưới càng đau, Đặng Tiểu Tinh nước mắt lưng tròng, miệng không ngừng mắng:

- Hồn dân, khôn kiếp, con mẹ nó, anh nhanh ra khỏi người tôi, đau quá.
- Em cố chịu 1 chút, 1 chút thôi sẽ hết đau. Giọng anh khàn khàn vì kiềm chế, 2 tay không ngừng vuốt ve thân thể trắng mịn của cô, ý định muốn khơi dậy dục vọng của cô lần nữa, giúp cô giảm bớt thống khổ.
- 1 chút là đến khi nào? Anh... Đồ lưu manh, đồ khôn kiếp mau ra khỏi người tôi. Đặng Tiểu Tinh cắn chặt môi dưới, nước mắt vẫn không ngừng rơi, trong bụng thầm nghĩ: " Con bà nó chứ, ai bảo làm là sướng hả, đau muốn chết đi sống lại thế này..." =.=|||
- Tiểu Tinh, ngoan nào, lần đầu đều rất đau, 1 lát nữa thôi... Anh nỉ non bên tai cô, giọng nói quyến rũ lạ thường.

Từng luồng hơi thở nam tính phả vào mặt cô, tay anh vẫn đang chu du trên thân thể cô, 1 tay dừng lại trên đôi gò bồng, ra sức xoa nắn, miệng thổi hơi vào tai cô, nhẹ nhàng liếm mút vành tai mẫn cảm của cô.

Đặng Tiểu Tinh thở dốc, người run lên từng đợt, mắt lại lần nữa phủ mờ sương. Môi anh hôn dài trên mặt cô, lướt dọc trên cái cổ trắng mịn, dừng lại 1 chút trên xương quai xanh gợi cảm của cô, liếm mút từng chút 1. Cuối cùng dừng lại trên đôi gò bồng đang dựng đứng sừng sững như khiêu khích anh, anh ra sức cắn, mút lấy, cái lưỡi tinh quái trêu chọc, đùa giỡn nhũ hoa của cô, tay kia vẫn không ngừng xoa nắn bên còn lại.

Cơ thể cô như có 1 luồng điện chạy dọc khắp thân thể, ngứa ngáy không chịu được, cô cong người như đang nghiêng đón anh, đôi môi gợi cảm phát ra tiếng rên kiều mị, biết cơ thể cô đã chấp nhận anh, không còn thít chặt như trước, như được gỡ bỏ lệnh cấm, anh vui mừng tiến sâu vào bên trong, động tác ngày 1 nhanh và mạnh. Cô rên lên từng tiếng khoái hoạt như đang khích lệ anh. Lý trí anh như bị thiêu đốt, cảm giác vẫn chưa đủ, anh nâng đôi chân thon dài của cô, quăn quanh phần bụng của chính mình, hông mạnh mẽ cử động, hung hăng tiến vào.

Từng đợt sóng khoái cảm đánh mạnh vào người cô, Đặng Tiểu Tinh vui sướng đón nhận, thân thể vô thức phối hợp nhịp nhàng cùng anh, cùng anh khám phá từng vùng đất bí mật trên cơ thể.

....

Bên ngoài, mặt trời đã lặn, từng tia nắng yếu ớt cũng dần lụi tàn, như báo hiệu 1 ngày sắp sửa trôi qua. Ánh hoàng hôn màu cam nhàn nhạt còn sót lại hắt vào bên trong phòng, phản chiếu 2 thân hình trần trụi đang quấn chặt lấy nhau bằng những gì nguyên thủy nhất, tạo nên 1 bức tranh tuyệt mỹ.

2 người, 1 lần rồi lại 1 lần cùng nhau đi vào cõi trầm luân.

.....

Đừng đại dốt bỏ qua đoạn này, bởi vì còn có cái hay đang chờ ở phía sau: ^0^

(anchan: ặc ặc... ai đó... tiếp cho ta 1 lít máu nhóm máu BT với... ta sắp chết rồi đây.

Em gái: Máu nhỏ ra đầy bàn phím kìa, kinh quá!!! *đạp 1 cước vào cái mặt đầy máu của anchan* * móc điện thoại gọi cấp cứu cùng công an khu vực*

Khi xe cấp cứu đến, *lắc đầu pó tay* xóm bà tám lập tức mở hội nghị triệu tập.

Người qua đường Ất: *thở dài* còn trẻ như vậy mà phải chết, rõ khổ.

Người qua đường Giáp: *lắc đầu ngao ngán* giới trẻ thời nay thật là, xem phim đồi trụy riết rồi chết vì thiếu máu hết.

Người qua đường Bính: *mắt sáng rực nhảy vào* ai nói nó chết vì xem phim nghèo?

2 người kia nhìn Người qua đường Bính, ánh mắt tò mò.

Người qua đường Ất và Giáp: Thế anh nói xem nó chết vì nguyên nhân gì?

Người qua đường Bính: Ta nghe em gái nó báo với công an khu vực rằng nó chết là do viết truyện á.

Người qua đường Ất: Xạo, viết truyện liên quan khổ gió gì mà nó chết?

Người qua đường Giáp: *giơ tay phát biểu* Ta biết, có phải nó viết truyện động chạm đến tổ chức xã hội đen nên bị người ta thủ tiêu?

Người qua đường Bính: *mặt đầy hắc tuyến*

Anchan: *bay cạ lơ phát phơ* ta... viết... truyện có H... nên chết.

3 người Giáp, Ất, Bính, nghe xong, nhìn nhau cười như mèo, xách quần chạy trốn chết.)

.....

Cái hay mà ta nói là đây:

Lúc Đặng Tiểu Tinh thức dậy thì cũng đã là chuyện của trưa hôm sau. Anh tham lam muốn cô hết lần này đến lần khác, đến khi trời hừng sáng mới luyến tiếc buông cô ra.

Đặng Tiểu Tinh sau khi đã quen dần với ánh sáng, khẽ cựa mình, cô nhú mào, thân thể giờ đây đau nhức khắp nơi, nhất là thắt lưng và phần eo còn có phần bụng, cảm giác như thân thể bây giờ không còn thuộc về chính mình nữa.

Cô cố nghiêng người, thay đổi tư thế nằm, ý muốn giảm bớt đau đớn.

Vừa mới xoay mặt sang bên cạnh, đập vào mắt cô bây giờ chính là khuôn mặt phóng đại của Lăng Ngạo Tuấn, anh ngủ rất say, mi mắt thật dài và dày, còn đẹp hơn cả cô, cái mũi thẳng tắp nhẹ nhàng, bạc môi gợi cảm nhếch lên thành 1 đường cong tuyệt mỹ, đôi mào thoáng nhú lại. Đặng Tiểu Tinh nhìn anh đến si ngốc, tay bất giác đưa lên, ý định muốn vuốt phẳng đôi mào kia.

Bàn tay nhỏ bé còn chưa kịp vuốt thì đã bị 1 cánh tay to lớn của ai đó nắm chặt lại, anh nhanh chóng mở mắt, cô thoáng giật mình. Hai má đỏ bừng lên ngượng ngùng như đứa trẻ đang lên làm việc xấu nhưng bị người lớn phát hiện.

Sáng sớm nhìn thấy biểu hiện hết sức đáng yêu này của cô, Lăng Ngạo Tuấn ánh mắt yêu

thương ngập tràn, cúi đầu đặt lên môi cô nụ hôn nồng ấm.

Một lúc sau anh mới luyến tiếc dời môi cô, gặt gao ôm chặt cô vào lòng. Lúc lâu sau cô mới thoát khỏi bế ƠN NHU của anh. Như chợt nhớ ra điều gì, cô trợn to mắt, hung hăng đẩy anh ra rồi xoay người ngồi lên người anh, 2 tay ra sức bóp cổ anh.

Lăng Ngạo Tuấn không ngờ cô có hành động như thế, nhưng vẫn mặc cô bóp cổ.

Đặng Tiểu Tinh mắt lộ rõ sát khí, gằn từng chữ:

- Anh, tên khốn kiếp dám nhúng chàm tôi?
- Ặc, có gì từ từ nói, em trước tiên buông tay ra có được không? Lăng Ngạo Tuấn dở khóc dở cười nói.
- Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói cả, tôi bóp chết anh... Vừa dứt lời, tay cô lại tăng thêm chút sức.
- Ặc, em... trước buông tay ra đã... Thật muốn giết chồng em sao? Lăng Ngạo Tuấn giả vờ chật vật nói.
- Ai vợ chồng với anh, tôi bóp chết anh, chết đi.

Mất thấy Đặng Tiểu Tinh đã thực sự tức giận, Lăng Ngạo Tuấn cũng ngừng không đùa giỡn nữa, thấy tay cô đã ỪNG ĐỔ CẢ LÊN, anh đau xót không thôi, quyết định ngừng cuộc chơi.

Lăng Ngạo Tuấn 1 tay chụp lấy 2 tay cô, khóa chặt trên đầu, anh xoay người, áp chế cô dưới thân.

Đặng Tiểu Tinh cố quấy đạp nhưng vô hiệu, tay anh như cái gọng sắt, khóa chặt tay cô không buông, 2 chân cũng mạnh mẽ chế trụ chân cô.

Nhìn thân thể trắng nõn mịn màng không tì vết dưới thân, cơ thể anh lại lần nữa nóng rực lên, anh cắn răng, hận mình không thể áp chế được dục vọng của bản thân.

1 suy nghĩ tà ác xoẹt qua đầu anh, anh cười gian tà nhìn cô như muốn lập tức nuốt cô vào bụng.

Nhìn anh cười đến đáng sợ, Đặng Tiểu Tinh thoáng run rẩy, cũng không dám cử động.

Thấy cô đột nhiên ngoan ngoãn, anh hài lòng khẽ thổi hơi vào tai cô, cái lưỡi tinh quái liếm láp vành tai non mềm của cô, không ngoài dự đoán của anh, Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng mặt đỏ tận mang tai, không dám nhìn vào mặt anh.

Anh lại lần nữa hôn cô, đôi môi ấm áp nhanh chóng bao phủ đôi môi căng mọng ướt át của cô, anh dễ dàng tách được răng cô, cái lưỡi lạnh lẽo nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho ngọt ngào đến say lòng người của cô, anh ra sức hút lấy thứ dịch chất mê người kia, đôi tay không yên phận lại bắt đầu chu du trên khắp thân thể cô, chốc chốc môi anh lại cắn mút môi cô không thương tiếc, nụ hôn của anh cuồng dã, mạnh mẽ mang thêm 1 chút trừng phạt.

Đặng Tiểu Tinh bây giờ đang chìm trong bể khoái cảm, từng mạch máu trong cơ thể như sôi trào, chỉ cần 1 ngòi lửa thôi là có thể giải thoát ra ngoài. Cô nhiệt tình đáp lại anh.

Tay anh trượt dài xuống cặp đùi thon dài mịn màng của cô, ngón tay nhanh chóng tiến vào, thăm dò nơi hang động thâm sâu của cô. Cô thoáng run rẩy, 1 cảm giác mới lạ ập đến nhưng rất thoải mái. Cổ họng vô thức phát ra tiếng rên kiều mị.

Anh cười gian tà, ngón tay thon dài nhịp nhàng ra vào nơi u mật của cô, tốc độ ngày 1 nhanh hơn, thân thể mẫn cảm của cô tiết ra vô số dịch chất, ướt cả cánh tay của anh.

Khoái cảm ập đến dữ dội, cô không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, ánh mắt phủ đầy sương mù, chìm đắm trong tình dục.

Biết cô sắp lên đến đỉnh thăng hoa, anh cười càng rạng rỡ hơn, anh tà ác rút tay ra khỏi người cô.

Cơ thể đột nhiên trống rỗng, Đặng Tiểu Tinh khó chịu, 2 tay quờ quạng tìm kiếm anh. Anh cười đến quái dị, đưa hạ bộ đặt tại cửa hang của cô nhưng không vào.

Đặng Tiểu Tinh lửa tình thiêu đốt, thân hình hướng phía anh mà cong lên như mời gọi, 2 tay cô ôm chầm lấy anh, ý muốn để anh gần cô hơn, anh vẫn như cũ, tà ác không tiến vào, mắt thấy cô đã khó chịu đến cực điểm mới chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Em đây là đang mong chờ anh tiến vào sao?

Thân thể cô như có hàng vạn con kiến đang bò qua bò lại, ngứa ngáy vô cùng. Cô nặng nhọc phát ra từng tiếng nỉ non:

- Tuấn... Cho... Em.

- Đây là em cầu xin anh chứ không phải anh ép em đâu nha. Lăng Ngạo Tuấn mắt thấy phần hạ bộ của chính mình cũng đang sưng to đau đớn không ngừng, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

- Em... Em... Không biết. Đặng Tiểu Tinh mặc dù rất muốn nhưng vẫn bướng bỉnh nói.

- Em không biết thì còn ai biết nữa đây. Lăng Ngạo Tuấn giả mù sa mưa nói rồi làm như muốn trườn khỏi người Đặng Tiểu Tinh. Cô dục hỏa công tâm, 2 tay ôm chầm lấy anh, cắn răng nói:

- Em... Xin anh... Giúp em.

Thấy Đặng Tiểu Tinh mắt đã nhuốm lệ, Lăng Ngạo Tuấn xót xa trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi:

- Còn dám bóp cổ anh nữa không?

- Không, không...

- Em là đang cùng với ai...? (anchan: để ba chấm để chứng tỏ đầu óc ta còn chong xáng chán)

- Anh... Là anh... Tuấn... Đặng Tiểu Tinh không ngừng thút thít.

- Ngoan, có thưởng.

Nói dứt lời anh liền nhanh chóng tiến vào người cô, ra ra vào vào ngày 1 nhanh mạnh hơn. Lại 1 lần nữa 2 người đắm chìm trong bể trầm luân.

(anchan: haizz! Sao ta thấy ta ngày càng biến thái zị nè)

.....

Đặng Tiểu Tinh sau khi từ trong bể tình dục bơi vào được tới bờ liền cảm tức tròng Lăng Ngạo Tuấn đang cười hả hê nằm bên cạnh, ý nghĩ muốn tròng chết anh. “Quyết định không nói chuyện với loại người vô sỉ như hần” Cô thầm nhủ.

Anh ta là cố tình châm ngòi rồi không dập lửa, còn cố ý ép cô nói ra những lời lẽ mất mặt như thế nữa, càng nghĩ cô càng hận. Đặng Tiểu Tinh tức tối gặt phẳng ma trảo của anh ra khỏi người, bò xuống giường tìm quần áo.

- Em đang tìm gì đó? Lăng Ngạo Tuấn tò mò nhìn theo.

Đặng Tiểu Tinh không nói không rằng vẫn đang ra sức tìm kiếm. Như biết được cô đang nghĩ gì, anh liền nói:

- Nếu em muốn tìm quần áo thì không cần phí công, anh xé nát nó từ hôm qua rồi còn đâu.

Nghe anh nói xong kí ức hôm qua lại ùa về trong cô, cô lại càng cảm giận anh hơn, quắc mắt lên nhìn anh, ý nói ” tên khốn kiếp kia, mi xé nát quần áo ta lấy gì ta mặc?”

Nhìn biểu hiện đáng yêu của cô, anh cười đến rục rĩ, vui vẻ nói:

- Không có quần áo càng tốt chứ sao? Như thế em không thể chạy được nữa.

Cô tức muốn nổ đom đóm mắt, ” cái tên vô lại này cứ nhiên lại nói ra những lời vô sỉ như vậy.”

Liếc thấy tủ quần áo của anh, cô nhanh chóng tiến đến, tay còn chưa chạm được cái tay cầm của tủ liền bị cái tay thôi của ai đó khóa lại.

Anh tròng mắt nhìn cô đầy uy hiếp, nói:

- Nếu em cho rằng trong tủ của anh có đồ của phụ nữ thì dẹp ngay cái tư tưởng ngu xuẩn ấy đi, anh không ngại cho em mượn đồ của mình đâu, nếu em có can đảm mặt nó để ra khỏi nhà anh. “Cô thật là nghĩ anh phóng túng vậy sao, phụ nữ nào cũng mang về nhà, người phụ nữ đầu tiên và cuối cùng được bước vào phòng của anh chính là cô.” Lăng Ngạo Tuấn tức giận nghĩ

“Đùa à, ai thèm mặt đồ của anh, nếu mặc đồ của anh ra đường chẳng thà tôi tự vẫn còn hơn, còn gì là thể diện của tôi nữa” Đặng tiểu Tinh thầm nghĩ.

Biết tính Đặng Tiểu Tinh trọng sĩ diện, dù có chết cũng không mặc đồ của đàn ông nên anh mới dám đưa ra kế sách như thế. Không có quần áo thì cô không thể chạy được, anh có thể từ từ mà chuyên tâm giáo dục tư tưởng cho cô.

Đặng Tiểu Tinh dù vạn lần không muốn cũng phải ở lại nhà của Lăng Ngạo Tuấn. Anh bá đạo, cứ nhiên cướp hết mọi thứ trong tay cô, tước đoạt hết mọi phương tiện liên lạc của cô làm cô không thể cầu cứu với bên ngoài. Thứ duy nhất còn bên cạnh cô bây giờ chính là tấm chăn cô dùng để quấn quanh người, để phòng ai đó sau khi nhìn thấy cô khỏa thân lại “nổi máu giang hồ” mà ăn cô lần nữa.

9. Chương 9: Hà Khả Khả Kết Hôn

Đặng Tiểu Tinh nguyên rửa Lăng Ngạo Tuấn ngàn vạn lần, anh cứ nhiên giam lỏng cô ở đây, hàng ngày 3 bữa đều có người làm sẵn đưa đến tận phòng, nhưng có giết chết cô, cô cũng không dám mở cửa ra để nhận. “ Cho xin đi cô bây giờ chỉ quấn mỗi tấm chăn mỏng manh, ra ngoài với bộ dạng này thì thà giết cô chết còn hơn, may mà người kia rất hiểu chuyện, mỗi lần đưa cơm chỉ gõ vào cửa vài cái sau đó đặt cơm trước cửa rồi cũng đi mất”.

Lăng Ngạo Tuấn thì không biết đi đâu mất dạng từ sáng sớm, mặc cho cô xin xỏ n lần anh vẫn không trả cho cô các thứ vật dụng tùy thân. Cô vừa thẹn vừa giận đã không nói chuyện với anh mấy ngày nay.

Đặng Tiểu Tinh u sầu, quần chần ngồi ở góc giường, mắt nhìn ra phía cửa sổ, đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Ánh sáng màu vàng nhạt của nắng sớm hắt lên người cô, bao bọc lấy cô trong ấm áp, từng tia nắng ấm như đang vỗ về mơn trớn trên làn da non mềm của cô, đôi gò má vì bị hắt sáng nên ửng hồng rực rỡ, khắp người cô ánh lên từng tia sáng lung linh huyền ảo, cô như tinh linh cô độc lạc xuống nhân gian khiến phàm nhân nhìn thấy liền muốn che chở.

Mà vị phàm nhân Lăng Ngạo Tuấn sau khi ngậy người nhìn cảnh “ mỹ nhân sầu ” trước mắt thì tâm rung động không thôi. Thoát khỏi mê hồn trận, anh đi thật nhanh về phía Đặng Tiểu Tinh, vòng tay ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mê người kia một nụ hôn sâu và dài.

Đặng Tiểu Tinh thoáng ngậy người, nhưng cũng rất nhanh đáp lại anh.

Hai người môi lưỡi kịch liệt quần lấy nhau, chậm rãi chìm lên từng ngọn lửa sâu bên trong cơ thể mình. Cứ thế thuận theo những gì nguyên thủy nhất mà kết hợp với nhau.

Bên ngoài nắng ấm áp, trời trong xanh, bên trong một mảnh xuân sắc kiều diễm động lòng người.

....

Tình triều đi qua, để lại quanh quẩn khắp căn phòng mùi vị hoan ái nồng đậm, anh ôm cô thật chặt như muốn đem cô tham nhập vào người anh, để cô mãi ở bên anh.

Chỉ mình anh biết lúc phát hiện cô rời đi anh đã đau đớn và lo sợ như thế nào.

Khi nhìn thấy cô tại sân bay, tim anh đập nhanh liên hồi, có vui mừng có tức giận.

Vì thế anh mới quyết định để cô chính thức trở thành người phụ nữ của anh, đem cô cột chặt lại bên người, để cô không thể chạy thoát nữa.

2 người cứ ôm chặt lấy nhau, mỗi người 1 suy nghĩ, mãi lúc lâu sau cô mới lên tiếng:

- Khi nào thì anh thả em ra?

- Anh bắt nốt em khi nào? Lăng Ngạo Tuấn không lạnh không nóng trả lời.

Nghe anh nói thế, bao nhiêu tế bào lãng mạn của Đặng Tiểu Tinh tạm thời đình chỉ hoạt động. Cô ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn anh, rít từng chữ qua kẽ răng:

- Anh dám nói anh không nốt em? Vậy trả điện thoại và ví tiền của em đây, còn có quần áo nữa?

- Anh không trả, tránh cho việc em lại bỏ anh mà đi, khi nào anh cảm thấy có thể tin tưởng em, anh sẽ trả. Lăng Ngạo Tuấn không hờn không giận nói, ánh mắt lang sói lia khắp người Đặng Tiểu Tinh.

Như nhận ra chính mình luống cuống, phơi bày cảnh xuân trước mặt sói xám, nhìn thấy anh ánh mắt sáng rực nhìn cô, Đặng Tiểu Tinh bất giác rung mình, nhanh tay kéo cái chăn che lại cảnh xuân động lòng người.

Như đọc hiểu suy nghĩ của cô, 1 suy nghĩ muốn chọc ghẹo cô thoáng qua, nghĩ sao làm vậy, anh nâng người tiến về phía cô, cô ánh mắt phòng bị nhìn anh, anh tiến cô lui, cứ như thế cho đến khi cô lui đến tận mép giường.

Mất thấy chính mình cách mép giường không còn quá 30 cm, Đặng Tiểu Tinh uất hận trừng anh. Lăng Ngạo Tuấn ý cười đầy mắt, nhích đến gần cô, vươn ma trảo đến phía cô, Đặng Tiểu Tinh nhìn anh cười đến kì dị thì run rẩy không thôi. “ Khi này vừa mưa xong, không lẽ anh lại muốn nữa?” Cô nghĩ.

Như đọc hiểu suy nghĩ của cô, Lăng Ngạo Tuấn ý cười càng sâu, cánh tay rắn chắc hướng về phía cô, cả người bao trùm lấy cô, chậm rãi cầm lấy cái áo phía sau lưng cô, nhanh chóng khoác vào.

(anchan: lâu lâu Tuấn ca mới thoát kiếp bị ngược đãi nhĩ)

Đặng Tiểu Tinh nhắm mắt chờ đợi sự việc phát sinh nhưng chờ cả buổi chẳng thấy có động tĩnh gì, cô hé mắt, nhìn thấy anh đang quay lưng về phía cô, vì nén cười mà bờ vai run rẩy không ngừng.

Biết chính mình bị anh đùa giỡn, cô thẹn quá hóa giận, đưa chân đạp anh 1 cái rõ mạnh, mà bạn Lăng Ngạo Tuấn còn đang khoái chí vì hành vi “chọc ghẹo gái nhà lành” đã thành công, nên chỉ lo ngồi cười, không phòng bị nên dễ dàng bị bạn Đặng Tiểu Tinh tặng cho 1 cước, cứ thế từ trên giường bay thẳng xuống đất.

(anchan: đây, kết quả cho việc chọc vào ổ kiến lửa đây, Tuấn ca vẫn chưa thoát kiếp bị ngược đãi)

Mông ê ằm không thôi nhưng cười thì vẫn cười, Lăng Ngạo Tuấn ôm bụng cười sặc sụa cứ như bị trúng tà. Cười hồi lâu, anh đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Tinh, thấy cô lửa giận cực thịnh, đang chuẩn bị bùng nổ thì biết thân, nhanh chóng chui vào nhà tắm, ý định đợi khi nào cô nguôi giận thì lại trở ra.

Đặng Tiểu Tinh tức giận nhưng không có chỗ trút, ánh mắt như dao lia về phía nhà tắm, ý nghĩ muốn giết chết anh. Thu hồi tầm mắt, Đặng Tiểu Tinh phát hiện 1 thứ, mắt cô sáng rực như bóng đèn neon, cô nhanh tay chụp lấy nó, bấm phím, màn hình hiện lên dãy số quen thuộc.

- Alo? Giọng nói thanh thúy vang lên

- Khả Khả cậu nhanh đem tiền và quần áo đến đây cứu tớ. Đặng Tiểu Tinh nhỏ giọng, nhưng không nén được khẩn trương trong lời nói.

- Có chuyện gì? Cậu đi đâu mấy ngày nay mà tớ tìm chẳng thấy? Hà Khả Khả lo lắng hỏi.

- Bỏ qua chuyện đó đi, nhanh đến giúp tớ, về tớ sẽ kể sau. Đặng Tiểu Tinh giục.

- Được rồi nhưng hiện tại cậu đang ở đâu?

- Tớ đang ở... Uy, anh làm gì cướp điện thoại của em... Đặng Tiểu Tinh nói chưa hết câu liền hét lên, mà chiếc điện yêu dấu, phương tiện duy nhất dùng để liên lạc với thế giới bên ngoài bây giờ đang chễm chệ nằm trong tay Lăng Ngạo Tuấn.

Lăng Ngạo Tuấn lửa giận bùng lên, “cô lại nghĩ đến việc rời khỏi anh?”

- Điện thoại là của anh, cái chăn em đang quấn cũng là của anh, cả người em cũng đã là của anh... Lăng Ngạo Tuấn tức giận tuyên bố quyền sở hữu.

Nói xong, anh áp điện thoại lên tai, nói:

- Alo!

- Vâng. Hà Khả Khả này giờ đã nghe được mọi việc qua điện thoại, cô lý nhí đáp lời.

- Xin chào, tôi là chồng sắp cưới của Đặng Tiểu Tinh, cô ấy bây giờ đang rất an toàn ở bên cạnh tôi, mong cô yên tâm. Nói xong, không kịp để ý đến sự phản kháng của Đặng Tiểu Tinh, anh liền ngắt máy.

Anh trừng mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên giường, đang ngây ngốc nhìn anh. 1 tia tà ác hiện lên trong đáy mắt anh, anh nói:

- Xem ra là do anh không cố gắng nhỉ, để em còn có sức lực mà gọi cứu binh.

Vừa dứt lời thân thể to lớn của anh liền đổ nhào vào người cô, bắt đầu công cuộc làm người.

Mà bạn Đặng Tiểu Tinh của chúng ta tâm hồn đã bay tận phương nào bởi câu đối thoại sau cùng của Lăng Ngạo Tuấn. “ Anh nói anh là chồng sắp cưới của cô?”

.....

Thấm thoát mà cô đã bị giam ở nơi này được nửa tháng, dạo gần đây Lăng Ngạo Tuấn có nhân tính hơn, tuy chưa trả điện thoại cho cô nhưng ít nhất cũng đã trả hành lý lại cho cô, vì vậy Đặng Tiểu Tinh đã không còn phải ngượng ngùng quấn chăn suốt ngày.

Chẳng biết hôm nay là ngày may mắn gì mà Lăng Ngạo Tuấn sau khi quay về nhà liền thông báo với cô rằng gom đồ chuẩn bị trở về thành phố G, Đặng Tiểu Tinh vui mừng không thôi, nhưng khi vừa đặt chân về đến thành phố G cô lại hối hận không thôi.

Lăng Ngạo Tuấn bắt buộc Đặng Tiểu Tinh phải dọn đến nhà của anh ở, lý do là căn nhà hiện giờ của cô đã cho người khác thuê vô thời hạn, không thể trở về, cùng với anh lo sợ cô sẽ lại trốn anh lần nữa. Đề phòng

chuyện cô bỏ của chạy lấy người xảy ra lần 2, anh đi đâu cũng kéo cô theo cùng, ở nhà, ở công ty, kể cả lúc cô đi mua sắm anh cũng kè kè theo bên cạnh.

Đặng Tiểu Tinh không phải không biết anh lo sợ điều gì, nhưng là lúc nào cũng bị anh dùng ánh mắt gắt gao theo dõi 24/24 làm cô có chút không tự nhiên, cảm giác giống như đứa trẻ làm lỗi bị cha mẹ bắt phạt á.

Bị anh ức hiếp đến ức chế, ở nhà còn có thể phản kháng, còn công ty thì khỏi nói, cô thua trăm phần trăm, anh không những nổi thông phòng trợ lý của cô với phòng giám đốc của anh, còn không biết ngượng, trước mặt bàn dân thiên hạ công khai tuyên bố chủ quyền của anh trên người cô.

Mới đầu mọi người trong công ty còn ngỡ ngàng khi nhìn thấy sếp lớn thân mật cùng trợ lý thì có phần ngỡ ngàng, nhưng xem riết cũng quen, chỉ mỗi mình đương sự là không thể nào quen cho được, mỗi lần anh cùng cô thân mật trong công ty, cô đều ngượng đến độ không dám gặp ai, lúc tan tầm cô đều là người ra về sau cùng.

.....

Hôm nay Hà Khả Khả điện thoại cho cô, khiến cô sững người, nhỏ nói sắp kết hôn, còn bảo cô nhanh chóng sang Mỹ dự hôn lễ của nhỏ.

- Nay, cậu có bạn trai khi nào mà lại kết hôn thế? Đặng Tiểu Tinh ngạc nhiên hỏi.

- Sự cố ngoài ý muốn, tớ bị mẹ bắt, rốt cuộc cũng phải đồng ý kết hôn. Hà Khả Khả nói, tuy giọng nói mang theo vài phần cảm phẫn nhưng không nén được niềm vui.

- À, ra vậy. Đặng Tiểu Tinh sao lại không nhận ra tâm tư của bạn, cô cười cười đáp.

- Ra vậy cái gì, cậu nhanh chóng sang đây với tớ đi, tớ đang buồn đến mức meo cả lên rồi nè. Hà Khả Khả than thở.

- Hôn lễ cậu tớ nhất định sẽ tham dự, còn việc có thể đến sớm hay không còn phải xem vận may nữa, tớ bây giờ đang bị áp bức cả thể xác lẫn tinh thần đây.

Ngất máy, Đặng Tiểu Tinh thở dài thườn thượt, thân hình trượt dài trên bàn làm việc, cô như con mèo lười, nhắm mắt dưỡng thần.

Lăng Ngạo Tuấn vẫn còn đang trong cuộc họp, chỉ 1 lúc không thấy anh mà cô cảm thấy mình thật rất nhớ anh.

.....

Hôm nay Lăng Ngạo Tuấn đi đàm phán với công ty đối tác mà không mang cô theo, lý do là bạn Đặng Tiểu Tinh giả ốm xin nghỉ ở nhà, ý đồ muốn nhân lúc anh không có bên cạnh, chuồn sang Mỹ tham dự đám cưới của cô bạn thân Hà Khả Khả. Lo lắng cho lão bà, Lăng Ngạo Tuấn sau khi dỗ cô ngủ, mới luyến tiếc rời nhà. Sau khi nghe thấy tiếng xe đã ngày càng nhỏ, Đặng Tiểu Tinh cười tinh ranh, chui ra khỏi chăn, để lại trên bàn 1 mảnh giấy rồi nhanh chóng xách vali ra nước ngoài.

Lý do vì sao trước đó bạn Đặng Tiểu Tinh không nói cho Lăng Ngạo Tuấn biết cô đi dự đám cưới mà đợi khi cô ra khỏi nhà mới để lại thư chính là vì cô muốn nhân dịp này giáo huấn anh đôi chút, rằng không có việc gì là cô không thể làm được, cô trốn được lần 1 thì nhất định lần thứ 2 cũng sẽ thành công, chỉ là lần này cô không trốn, chỉ là đi chơi.

.....

Tiếng nhạc du dương vang lên trong lễ đường, Hà Khả Khả mặc váy cưới kiêu sa rực rỡ, diễm lệ như đoá Bách Hợp trong nắng sớm, Khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc đang cùng chú rể Lôi Kinh anh tuấn tiểu sai thể nguyện.

1 màn cầu hôn trong lễ đường của chú rể làm Đặng Tiểu Tinh cảm động đến khóe mắt ươn ướt. “ Khả Khả thật hạnh phúc” cô nghĩ.

Đang đắm chìm trong sự lãng mạn của đôi tân lang tân nương, đột nhiên xung quanh truyền đến âm thanh ồn ào, làm phá tan không khí ấm áp, đột nhiên cô cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, cảm giác rờn rờn đến

dựng tóc gáy. “cảm giác này hình như đã gặp qua ở đâu thì phải?” Đặng Tiểu Tinh cố nhớ. “A, là lúc gặp Lăng Ngạo Tuấn ở sân bay thành phố F” nghĩ tới đây, Đặng Tiểu Tinh người run bần bật, vừa ngẩng thì nhìn thấy 1 gương mặt hết sức quen thuộc đang đứng trước mặt cô, khuôn mặt tuấn tú vì tức giận mà nhăn nhúm lại, trong anh lúc này chẳng khác gì ác quỷ đòi mạng.

Anh trừng cô, ánh mắt có vô vàn đốm lửa như muốn đốt cháy cô.

- Đặng- Tiểu- Tinh, em cứ nhiên lại trốn anh. Lăng Ngạo Tuấn gầm lên.

- Em...Em...Em... Không có trốn... Chỉ là đi dự đám cưới bạn thôi. Đặng Tiểu Tinh run run cười lấy lòng anh.

- Vậy sao? Nói xong Lăng Ngạo Tuấn nhìn sang Khả Khả và Lôi Kinh. Gật đầu 1 cái xem như chào hỏi, lại nói:

- Xem bộ đám cưới cũng đã hoàn thành, vậy thì em nhanh theo anh về nhà. Nói xong Lăng Ngạo Tuấn nắm lấy tay Tiểu Tinh, kéo cô ra khỏi lễ đường. Dưới cái nhìn tò mò của hàng ngàn người tham dự lễ cưới.

Bộ dáng của Đặng Tiểu Tinh bây giờ chật vật không chịu nổi.

10. Chương 10: Happy Ending

Sau hôn lễ của Hà Khả Khả, Đặng Tiểu Tinh đã suy nghĩ rất nhiều, cô vẫn còn yêu Lăng Ngạo Tuấn, yêu rất sâu đậm. Cô nghĩ trong thâm tâm Lăng Ngạo Tuấn chắc chắn vẫn còn 1 chút tình cảm dành cho cô. Sau sự kiện hôn lễ kia Lăng Ngạo Tuấn dường như bị ức chế rất lớn, còn cô gần như bị anh buộc chặt bên người chỉ có 1m phạm vi rời anh, đã man gáp n lần so với lần trước, ngay cả khi đi vệ sinh anh cũng đợi bên ngoài. Đặng Tiểu Tinh chỉ có thể cười khổ, ai bảo cô lại dại dột chơi trò chơi mất tích ngu ngốc đó chứ.

Đặng Tiểu Tinh đứng trên tầng cao nhất của Lăng Thị, xuyên qua tấm kính thủy tinh phía trước nhìn xuống đường, dòng người tấp nập tới lui, mọi thứ nhỏ như những con kiến. Bây giờ cô đã hiểu vì sao những người làm tiền nhiều của lại thích sống trên cao, cảm giác ở trên tất cả thật là rất kì lạ, giống như đứng tối cao nhìn xuống loài người nhỏ bé, nắm toàn bộ quyền quyết định trong tay.

Nhưng Đặng Tiểu Tinh lại không thích cảm giác ở trên cao này chút nào, nó không cho cô được cảm giác an toàn. “ Ở trên cao như vậy, không sợ 1 ngày nào đó lỡ xây chân té vỡ đầu sao, lại có nhiều bất tiện.” Cô nghĩ.

- Đang nghĩ gì đó. Lăng Ngạo Tuấn ôm cô từ phía sau. Để lưng cô dựa vào vòm ngực rộng lớn của anh, cảm giác lên đầu của cô. Từ xa anh đã nhìn thấy Đặng Tiểu Tinh nhìn xuống đường đến thất thần, bóng dáng cô trông thật cô độc.

“Được anh âu yếm trong vòng tay, loại hưởng thụ này cũng không tệ” Đặng Tiểu Tinh nghĩ. 2 tay cô cũng nắm chặt lấy tay của anh đang để trước bụng cô, cả người lười biếng dựa hẳn vào anh, ánh mắt vẫn mông lung nhìn xuống đường.

Lúc lâu sau cô mới chậm rãi lên tiếng:

- Em sẽ không đi nữa.

- Thật sự? Lăng Ngạo Tuấn vui mừng khôn xiết, xoay người của Đặng Tiểu Tinh lại, khiến cô đối mặt với anh.

Đặng Tiểu Tinh không nói, chỉ gật đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh, cô đã có quyết định sau cùng.

Lăng Ngạo Tuấn được ăn Định tâm hoàn, anh như trút được gánh nặng lo lắng lâu nay. Anh hạnh phúc ôm cô thật chặt, dường như sợ hãi cô sẽ biến mất đi trong không khí. Đặng Tiểu Tinh biết anh đang lo sợ điều gì, cô choàng 2 tay qua lưng anh, đáp lại cái ôm của anh. Thứ mà bây giờ cô có thể cho anh chính là giúp anh yên lòng.

2 người ôm nhau thật lâu, Lăng Ngạo Tuấn chậm rãi đặt lên môi cô 1 nụ hôn, nụ hôn ôn nhu gấp ngàn lần so với những nụ hôn trước đây, nó chứa đựng hàng ngàn lời yêu của anh cùng với vô vàn cảm xúc và hạnh phúc mà anh muốn gửi cho cô.

Đặng Tiểu Tinh cũng dịu dàng đáp lại. Chẳng bao lâu nụ hôn dịu dàng nhẹ nhàng lại chuyển sang sâu lắng và cuồng dã, môi lưỡi hai người triền miên, dây dưa không dứt. Anh ôm cô thật chặt, dường như muốn đem cô nhập vào chính thân thể của anh. Thân thể 2 người dán sát vào nhau, không biết từ lúc nào mà môi anh lại rời môi cô, di chuyển đến những nơi khác. Đặng Tiểu Tinh cảm thấy thân thể đang ngày 1 nóng lên bởi đôi môi mềm mại của anh. Lý trí từng tắc bị thiêu đốt, ánh mắt cô phủ mờ sương, đôi môi căng mọng hé mở như đang mời gọi ai đó cắn vào. Hai người thở dốc không thôi. Lăng Ngạo Tuấn đột nhiên bế bổng Đặng Tiểu Tinh lên, ôm cô gấp rút hướng về phía bàn làm việc.

Anh đưa tay gạt phẳng tất cả những thứ trên bàn, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên bàn. Đặng Tiểu Tinh biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, cô nắm chặt đôi tay anh đang bận rộn tháo nút áo của cô, ánh mắt lo lắng nói:

- Không được, đây là công ty, sẽ có người vào.

Lăng Ngạo Tuấn sau khi hoàn thành nhiệm vụ tháo nút áo của cô, liền cấp tốc mang cái áo vứt sang 1 bên. Thân thể trắng mịn của cô hiện ra, cô lúc này vì ngưỡng ngưỡng mà làn da đã có phần nhiễm đỏ, kích thích thần kinh của anh.

- Không ai dám xông vào nếu không có sự cho phép của anh. Lăng Ngạo Tuấn nói, giọng nói khản đặc vì dục vọng.

Anh khẩn cấp vùi đầu vào đôi gò núm mềm mại no tròn, ra sức liếm mút, kích thích cô, đôi tay thuần thực kéo móc áo phía sau, 1 tay lại di chuyển vào bên trong xoa nắn. Đặng Tiểu Tinh bị anh khiêu khích, đã nhanh chóng lâm trận, lý trí gì gì đó tạm thời bị vứt sang 1 bên, cô nghênh đón khoái cảm mà anh mang đến. Tay của anh lần mò tiến vào bên trong váy của cô, vuốt ve làn da non mịn, nhanh chóng thoát luôn cái váy vướng víu, cùng cái quần chip bé tý teo. Mắt thấy cô đã chuẩn bị tốt, anh lần nữa hôn lên môi cô, bàn tay không ngừng chu du trên thân thể cô, không báo trước, anh đột nhiên tiến vào bên trong cơ thể cô, tầng tầng lớp lớp thịt gât gao bao chặt lấy anh, khiến anh không tự chủ, cổ họng phát ra âm thanh khoái hoạt.

Anh rong ruổi bên trong cô, từng đợt sóng khoái cảm đổ ập vào cô, hai người chìm đắm trong bể tình dục. Cùng nhau luân hãm trong bể trầm luân.

.....

Tối hôm nay, ngay lúc Lăng Ngạo Tuấn thú tính nổi dậy, chuẩn bị ăn Đặng Tiểu Tinh thì cô phát hiện ra 1 điều, thuốc tránh thai của cô đã cạn đáy, không còn 1 viên, bất chấp anh khiêu khích như thế nào cô cũng cương quyết không đồng ý, lúc ở thành phố F vì may mắn nằm trong thời kỳ an toàn, trước và sau chu kỳ nên không cần dùng biện pháp tránh thai, anh lại không có thói quen dùng bao nên cô phải hi sinh thân mình uống thuốc, hôm nay lại hết thuốc, cô kiên quyết từ chối. Thấy Đặng Tiểu Tinh ra sức phòng tránh, Lăng Ngạo Tuấn có 1 chút tức giận cùng 1 chút buồn phiền, anh chính là cố ý không muốn cho cô tránh thai, nhưng cô cứ 1 mực làm.

Thấy Đặng Tiểu Tinh rời giường, Lăng Ngạo Tuấn nắm chặt lấy tay cô, hỏi:

- Em định đi đâu?

- Mua thuốc.

Đột nhiên 1 suy nghĩ tình quái lóe qua trong anh, Lăng Ngạo Tuấn cười đến thập phần sáng lạng, anh nói:

- Anh mua giúp em.

Đặng Tiểu Tinh nhìn Lăng Ngạo Tuấn như nhìn quái vật, không tin tưởng hỏi lại:

- Anh nói gì?

- Anh mua giúp em. Lăng Ngạo Tuấn cười càng thêm rực rỡ.

Đặng Tiểu Tinh thấy nụ cười này thập phần kì quái, thấy nghi nghi, nhưng bản tính lười biếng trời sinh khiến cô tạm thời gác cái ý nghĩ nghi ngờ sang 1 bên, nếu anh đã có ý định mua dùm thì cứ để anh đi.

Đặng Tiểu Tinh không nói gì, quăng cái lọ rỗng cho anh, nói:

- Mua giúp em loại này.

- Ok. Nói dứt câu, bạn Lăng Ngạo Tuấn hăng hái đến không ngờ, ăn mặc chỉnh tề, ra khỏi nhà đi mua thuốc cho bạn Đặng Tiểu Tinh.

Có trời mới biết Lăng Ngạo Tuấn đang tính toán thứ gì trong đầu.

.....

3 tháng sau:

Vào 1 buổi sáng đẹp trời, tại căn hộ cao cấp của đôi bạn trẻ Lăng Ngạo Tuấn và Đặng Tiểu Tinh, phát ra những âm thanh nồn ọe và tiếng xối nước hết sức bất thường, báo hiệu cho việc sắp sửa chào đón 1 sinh mạng mới.

Đặng Tiểu Tinh cả người bơ phờ lét từ trong nhà vệ sinh ra, Lăng Ngạo Tuấn cấp tốc đưa khăn cho cô lau miệng. Không hiểu vì sao gần đây cô cứ có cảm giác chóng mặt buồn nôn dữ dội, nhất là vào buổi sáng, lại còn cả việc khẩu vị bị thay đổi làm cô sụt hẫng mấy kg. Nghĩ đến đây đột nhiên Đặng Tiểu Tinh sững người, 1 lúc sau cô giật mình, lao vào phòng tìm kiếm cuốn lịch mini của mình. Không xem thì thôi, xem rồi Đặng Tiểu Tinh choáng váng, sắc mặt vốn dĩ đã kém nay càng kém hơn, “bà cô” thân mến đã 2 tháng không thấy ghé qua, mà chính cô đến bây giờ mới phát hiện. Lăng Ngạo Tuấn thấy Đặng Tiểu Tinh hành động và sắc mặt kì lạ thì lo lắng không thôi. Định đến gần xem xét thì thấy cô vội vàng thay quần áo, gấp rút muốn ra ngoài.

Anh lo lắng ngăn cản, hỏi:

- Em muốn đi đâu?

- Bệnh viện. Đặng Tiểu Tinh sắc mặt trắng bệch nói.

- Anh đưa em đi. Lăng Ngạo Tuấn thấy cô như thế cũng lo lắng không thôi.

.....

Bệnh viện

Sau khi làm xong 1 loạt các loại xét nghiệm, Đặng Tiểu Tinh và Lăng Ngạo Tuấn được gọi vào phòng khám.

Bác sĩ khuôn mặt phúc hậu, cười thật tươi với 2 người, sau khi 2 người ngồi xuống, bác sĩ liền hỏi:

- Cô Đặng Tiểu Tinh?

- Vâng.

- Xin chúc mừng cô, cô đã có thai gần 2 tháng. Bác sĩ càng nói, nụ cười càng thêm rực rỡ.

- Bác sĩ nói... Tôi có thai? Mặc dù đã nghi ngờ nhưng Đặng Tiểu Tinh vẫn không tin, đến khi nghe được những lời này từ bác sĩ thì sắc mặt đã sớm chuyển sang màu đen.

- Chính xác là thai nhi đã được bảy tuần tuổi.

Đặng Tiểu Tinh chính thức đứng hình trong gió, Lăng Ngạo Tuấn cũng nổi gót đi theo, chỉ là mỗi người 1 tâm trạng.

Đặng Tiểu Tinh không thể kịp thời tiêu hóa được hết việc mình có thai, có chút sợ hãi, lo lắng, cùng 1 chút vui mừng. Còn Lăng Ngạo Tuấn thì không kịp thời tiêu hóa được việc mình sắp được làm cha, hoàn toàn 100% là vui sướng đến không kịp suy nghĩ.

Mãi lúc sau Đặng Tiểu Tinh mới hoàn hồn, cô hỏi:

- Nhưng tôi có dùng thuốc tránh thai kia mà? Làm sao lại có thai được cơ chứ?

- Tôi có thể xem qua thuốc của cô 1 chút được không? Bác sĩ này giờ vẫn duy trì trạng thái lương y như từ mẫu, cười hết sức ấm áp nói.

Đặng Tiểu Tinh nhanh chóng lôi lọ thuốc trong giỏ ra đưa cho bác sĩ. Cô vì bận nhìn bác sĩ nên không để ý tới sắc mặt của Lăng Ngạo Tuấn khi anh thấy lọ thuốc kia thì cũng kém y như cô, hoàn toàn là 1 màu xám xịt.

Sau 1 lúc cẩn thận xem xét mấy viên thuốc tránh thai, Bác sĩ vẫn cười tươi như hoa, hỏi:

- Thuốc này là ai đưa cho cô?

- Anh ta. Đặng Tiểu Tinh không chút suy nghĩ, đưa tay chỉ thẳng vào mắt Lăng Ngạo Tuấn.

Mà bạn Lăng Ngạo Tuấn bây giờ chột dạ đang bạn giả làm đà điểu. Đặng Tiểu Tinh không buồn liếc anh một cái, quay sang hỏi bác sĩ:

- Thuốc có vấn đề gì ạ?

- Thuốc thì không có vấn đề. Bác sĩ không chậm không nhanh nói: – Chỉ là cô uống nhầm thôi. Bác sĩ cười hết công suất.

- Nhầm? sao lại nhầm ạ. Đặng Tiểu Tinh lơ ngơ hiểu ra 1 chút vấn đề.

- Thuốc thì chính xác là vitamin còn cái lọ là lọ thuốc tránh thai. Nói đơn giản hơn là cô đã uống vitamin thay cho thuốc tránh thai. Bác sĩ thiếu điều muốn cười ra tiếng thật lớn, nhưng đạo đức nghề nghiệp không cho phép bác ấy làm vậy.

Đặng Tiểu Tinh quay phắt sang bên cạnh trừng mắt nhìn Lăng Ngạo Tuấn như muốn phanh thây xẻ thịt anh.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Lăng Ngạo Tuấn vẫn duy trì trạng thái đà điểu. Về đến nhà còn thắm hơn, phải cúi mình khom lưng để cho bạn Đặng Tiểu Tinh ra sức đánh, mắng. Phụ nữ có thai là lớn nhất, bác sĩ có căn dặn qua, không thể để cho cô buồn phiền, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nếu cô đánh anh, mắng anh mà cảm thấy vui thì anh cam lòng.

(anchan: phương châm của ta là: Ngược nam đến chap cuối cùng)

Mắng cũng mắng xong, đánh cũng đánh xong, Đặng Tiểu Tinh ngồi bệt xuống thảm bắt đầu gào khóc, Lăng Ngạo Tuấn nhu nhu cái trán, thầm nghĩ: “ phụ nữ có thai tính khí lúc nào cũng thất thường như vậy sao?”

Thấy cô khóc đến khản giọng, anh đau lòng không thôi, vội vã ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nài nỉ.

Khóc đã con mắt, la đã cổ họng, cuối cùng cũng yên nhà lợi nước, Đặng Tiểu Tinh hấp háy cái mũi, thập phần đáng thương cuộn mình nằm trong lòng anh.

Lăng Ngạo Tuấn yêu thương hôn lên tóc cô, lau khô nước mắt trên mặt cô, ôm chặt cô vào lòng, tay xoa xoa cái bụng bằng phẳng của cô, nơi mà cục cưng của 2 người nằm trong đấy.

Anh ôn nhu hôn cô, vạ lời yêu thương gửi gắm cả vào nụ hôn này. Lúc lâu sau khi rời môi cô, anh nói:

- Anh yêu em, lấy anh đi.

Đặng Tiểu Tinh sững người, đứng hình trong gió tập 2

Anh nói yêu cô? Còn muốn lấy cô? Không phải là mơ chứ?

Một lúc lâu sau cô mới nói:

- Không.

- Tại sao? Lăng Ngạo Tuấn thập phần bức xúc, cục cưng cũng đã có rồi, tại sao cô vẫn không chịu gả cho anh?

- Anh chỉ vì đứa nhỏ mà lấy em, em không cần. Đặng Tiểu Tinh khước mắt hồng hồng, lại tiếp tục khóc.

Lăng Ngạo Tuấn sững người, rất nhanh ôm cô vào lòng, yên thương nhìn cô, nói:

- Ngốc, anh là vì em nên mới cố gắng tạo ra đứa nhỏ, anh nghĩ có nó rồi, em nhất định sẽ gả cho anh.

Đặng Tiểu Tinh đứng hình tập 3

Anh nói là vì cô? Đặng Tiểu Tinh nghi hoặc nhìn anh, Lăng Ngạo Tuấn như đọc hiểu ý cô, anh kiên định gật đầu.

Nước mắt lại rơi, hình như cô đã dùng hết nước mắt cả đời để khóc hết trong ngày hôm nay.

Thấy Đặng Tiểu Tinh lại khóc, Lăng Ngạo Tuấn lúng túng không thôi, lúc trước cô không thích khóc, nên chẳng bao giờ khóc trước mặt anh, bây giờ lại động một chút là nước mắt rơi như mưa, làm anh không kịp phản ứng.

Bất chợt không biết làm gì để cô nín khóc, anh luống cuống hôn lên mắt cô, liếm hết những giọt nước mắt trên mặt cô, ôn nhu dỗ dành cô.

Lúc lâu sau Đặng Tiểu Tinh ngừng khóc, nói:

- Anh sau này phải đối tốt với em.
- Ừ.
- Không được ức hiếp em.
- Ừ.
- Không được giám sát em, em thích đi đâu thì đi.
- Ừ.
- Áo cưới của em phải thật đẹp, như áo của Khả Khả ấy.
- Ừ. Nói đến đây Lăng Ngạo Tuấn sững người, cô nói vậy, có phải hay không đồng ý? Anh vội vã hỏi: – Ý em là... Em đồng ý lấy anh?
- Không lấy anh thì lấy ai? Cục cưng cũng đã có rồi, chẳng lẽ để nó trở thành đứa bé không cha. Đặng Tiểu Tinh hờn dỗi nói.
- Ừ, ừ, không thể để cục cưng trở thành đứa trẻ thiếu thốn tình thương được. Lăng Ngạo Tuấn hạnh phúc ngập tràn nói.

Nhìn vẻ mặt ngây ngô lúc này của Lăng Ngạo Tuấn, Đặng Tiểu Tinh khoát trá cười thật tươi, môi kề sát tai của anh, nói:

- Em yêu anh.

Lần này đến lượt Lăng Ngạo Tuấn đứng hình tập 2. Đặng Tiểu Tinh ý cười càng sâu, nhìn biểu hiện của anh thập phần đắc ý, nghĩ: “ anh chuẩn bị tốt cho những tháng ngày sắp tới sẽ bị em đàn áp đi.”

Đặng Tiểu Tinh bỏ mặc Lăng Ngạo Tuấn đang ngây ngốc ngồi trên sàn nhà, miệng cười tủm tỉm đi vào phòng.

Lúc lâu sau Lăng Ngạo Tuấn mới hoàn hồn, nhanh chóng đuổi theo Đặng Tiểu Tinh, nói:

- Em nói gì, nói lại lần nữa đi.
- Không nói, anh chẳng phải đã nghe rất rõ rồi sao.
- Anh muốn nghe 1 lần nữa.
- Không.

Lăng Ngạo Tuấn cứ lèo đèo đi theo bên cạnh, nài nỉ Đặng Tiểu Tinh nói lời yêu thêm 1 lần nữa.

Cuộc đời anh định sẵn là sẽ phải đuổi theo cô suốt đời.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp bao trùm lên tổ ấm thân yêu của 2 người, nơi ngập tràn hạnh phúc cùng yêu thương.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-ta-mat-day-vo-doi>